

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 101

Comissió de la Infància

Sessió 3, dimarts 13 de novembre de 2018

Presidència de la I. Sra. Magda Casamitjana i Aguilà

Presidència de la I. Sra. Najat Driouech Ben Moussa

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Ratificació del president o presidenta proposat pel grup parlamentari (article 49.2 del Reglament del Parlament)

Sol·licitud de compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, perquè presentin el dossier «L'atenció en salut mental dels infants i adolescents. Noves respostes per afrontar un repte creixent»

356-00150/12

6

Compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, perquè presentin el dossier «L'atenció en salut mental dels infants i adolescents. Noves respostes per afrontar un repte creixent»

357-00131/12

6

Compareixença de Quima Oliver i Ricart, coordinadora d'UNICEF Comitè Catalunya, per a presentar l'informe «No val a badar: l'Agenda 2030 en clau d'infància a Catalunya»

357-00020/12

24

Proposta de resolució sobre l'avaluació dels casos de malnutrició infantil

250-00015/12

42

Proposta de resolució sobre la pobresa infantil

250-00089/12

47

Proposta de resolució sobre la protecció dels menors que pateixen abusos sexuals i maltractaments

250-00112/12

52

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 3 de la CDI

La sessió de la Comissió de la Infància (CDI) s'obre a les tres de la tarda i vuit minuts. Presideixen la presidenta en funcions, Magda Casamitjana i Aguilà, i la presidenta, Najat Driouech Ben Moussa, acompanyades de la secretària en funcions Imma Gallardo Barceló. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Antonio Espinosa Cerrato, Blanca Victoria Navarro Pacheco, Alfonso Sánchez Fisac, Sergio Sanz Jiménez, Elisabeth Valencia Mimbrero i Laura Vilchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Francesc de Dalmasas i Thió, Josep Maria Forné i Febrer, Montserrat Macià i Gou, Teresa Pallarès Piqué, Xavier Quinquillà Durich i Josep Riera i Font, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jenn Díaz Ruiz, Rut Ribas i Martí i Bernat Solé i Barriol, pel G. P. Republicà; Eva Granados Galiano i Beatriz Silva Gallardo, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Yolanda López Fernández, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem.

Assisteixen a aquesta sessió les membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, Carme Calafat Siquier i Carme Grifoll de la Esperanza, i la coordinadora d'UNICEF Comitè Catalunya, Quima Oliver i Ricart, acompanyada del responsable de Polítiques d'Infància i Sensibilització, Roger Garcia Rodoreda.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Comissió de la Infància (tram. 411-00003/12). Ratificació del president o presidenta proposat pel grup parlamentari.

2. Sol·licitud de compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, davant la Comissió de la Infància perquè presentin el dossier «L'atenció en salut mental dels infants i adolescents. Noves respostes per afrontar un repte creixent» (tram. 356-00150/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

Si és aprovada la compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, la presidenta, d'acord amb l'article 54.4 del Reglament, proposarà l'alteració de l'ordre del dia per a substanciar-la.

3. Compareixença de Quima Oliver i Ricart, coordinadora d'UNICEF Comitè Catalunya, davant la Comissió de la Infància per a presentar l'informe «No val a badar: l'Agenda 2030 en clau d'infància a Catalunya» (tram. 357-00020/12). Comissió de la Infància. Compareixença.

4. Proposta de resolució sobre l'avaluació dels casos de malnutrició infantil (tram. 250-00015/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 23, 16; esmenes: BOPC 121, 24).

5. Proposta de resolució sobre la pobresa infantil (tram. 250-00089/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 46, 17; esmenes: BOPC 121, 32).

6. Proposta de resolució sobre la protecció dels menors que pateixen abusos sexuals i maltractaments (tram. 250-00112/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 55, 11; esmenes: BOPC 120, 23).

La presidenta en funcions

Comencem aquesta Comissió de la Infància.

Primer de tot, abans de començar, algun grup vol comunicar alguna substitució per a aquesta sessió?

Elisabeth Valencia Mimbrero

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Alfonso Sánchez substitueix la diputada Camino Fernández.

La presidenta en funcions

D'acord. Gràcies. Algú més? *(Pausa.)* Digui'm

Yolanda López Fernández

Desde el Grup Catalunya en Comú Podem, Yolanda López sustituye a la señora Marta Ribas.

La presidenta en funcions

D'acord.

Montserrat Macià i Gou

Des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la substitució de la Saloua Laouaji per la diputada Teresa Pallarès.

La presidenta en funcions

D'acord. Doncs moltes gràcies.

**Ratificació del president o presidenta proposat pel grup parlamentari
(article 49.2 del Reglament del Parlament)**

I passem al punt primer de l'ordre del dia, que és... *(Veus de fons.)* És la secretària, eh? Bé, doncs, el primer punt de l'ordre del dia és la ratificació del president o presidenta proposat pel grup parlamentari. La presidència de la comissió, de conformitat amb l'article 49.2 del Parlament, correspon al Grup Parlamentari Republicà, el qual ha designat la diputada Najat Driouech... Com es diu? Najat, m'ho pronuncies bé?

Najat Driouech Ben Moussa

Najat Driouech Ben Moussa.

La presidenta en funcions

Molt bé.

Najat Driouech Ben Moussa

Però ho fas bé.

La presidenta en funcions

Per ocupar el càrrec, en substitució de la diputada Magda Casamitjana i Aguilà. Els demano l'assentiment per ratificar la candidata proposada. D'acord? *(Pausa.)* Bé, doncs moltíssimes gràcies. Doncs prego a la il·lustríssima diputada que ocupi el meu lloc a la Mesa.

Gràcies.

(La presidenta ocupa el seu lloc. Pausa llarga. La presidenta dona la paraula a Eva Granados Galiano.)

Eva Granados Galiano

Sí, demano la paraula per un tema d'ordre, de l'ordre del dia, eh? He entès que volem fer primer les propostes de resolució? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Però si hem convidat els compareixents i estan tots aquí potser..., no ho sé, eh? Fem-les ràpides perquè hem de fer... Clar, és que no sé...

La presidenta

Ens han demanat si era possible poder canviar l'ordre del dia i començar per les propostes de resolució. I, si no hi ha cap inconvenient, doncs... *(Montserrat Macià i Gou demana per parlar.)* Li dono la paraula a la diputada Montse.

Montserrat Macià i Gou

Gràcies. No, nosaltres, des del nostre grup parlamentari ho hem demanat per un tema de substitucions i de la possibilitat d'arribar i de marxar dels substituïts, o sigui, és un tema d'intendència, per poder afavorir... Com que, en principi, poden ser ràpides i poden ser curtes, hem demanat la possibilitat aquesta.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Digui'm, diputada Granados.

Eva Granados Galiano

Jo, entenent l'argumentació que fa el Grup de Junts per Catalunya, entenc que, si el Parlament ha convocat i tenim aquí els compareixents, no ho sé, la nostra feina és fer la feina de les comissions. I el meu grup, que és el proponent de totes les propostes de resolució, no vol fer un tràmit d'ofici ràpid de les PRs, sinó que volem tractar-les com cal, les PRs, amb el temps que toca. I, per tant, veient aquí que estan els compareixents, crec que el que toca és que fem les compareixences quan estan previstes en l'ordre del dia, perquè així van quedar la Mesa de la comissió i els portaveus. Em sap greu, eh?, pel tema de... Tots tenim i volem conciliar..., però crec que és la nostra feina.

La presidenta

Jo demanaria que, si es poden manifestar tots els grups... (*Elisabeth Valencia Mimbrero demana per parlar.*) Senyora Elisabeth.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí, gracias, presidenta. Nosotros, en la línea de lo que comenta el Partido Socialista, también estamos de acuerdo en ver primero las compareencias y después las PRs, ya que tenemos aquí a los comparecientes, y para no hacerles esperar, porque es nuestro trabajo.

Gracias.

(*Montserrat Macià i Gou demana per parlar.*)

La presidenta

Diputada...

Montserrat Macià i Gou

Sí, més que res és per contestar que, en cap moment, per nosaltres vol dir que tractem les PRs de forma ràpida. I, en tot cas, no és per un tema de conciliació, és per un tema, ja ho he dit, de substitucions dels nostres membres, o sigui, no és un tema de conciliació. O sigui, és això, que quedi clar.

Yolanda López Fernández

No, nosaltres, el nostre Grup de Catalunya en Comú Podem tampoc trobem que s'hagi de fer aquest canvi. Ja ho portem i, a més, són grups grans que poden fer-se les substitucions i poden fer-se... Bé, no ho trobem necessari i trobem que faltem al respecte, jo crec..., no «al respecte», no quedem com molt bé amb els compareixents, eh?

La presidenta

Si us sembla bé, doncs, se sotmet a votació la sol·licitud de l'alteració de l'ordre del dia. Sí? (*Remor de veus.*) Efectivament.

Vots a favor de l'alteració de l'ordre del dia?

(*Pausa llarga.*)

Elisabeth Valencia Mimbrero

Perdone, presidenta, pedimos un receso de dos minutos para que se haga una observación del Reglamento respecto a esta..., si tenemos que someter o no esta alteración a votación, esa alteración del orden del día.

Gracias.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Mira, si us sembla, a la presidenta d'aquesta comissió li sembla bé mantenir l'ordre del dia. Sí? (*Pausa.*)

Sol·licitud de compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, perquè presentin el dossier «L'atenció en salut mental dels infants i adolescents. Noves respostes per afrontar un repte creixent»

356-00150/12

En aquest sentit, doncs, demanem... (*Veus de fons.*) Primer de tot, voldríem donar la benvinguda als compareixents i demanar-los disculpes per aquest inici una mica caòtic. També els demano, si us plau, que siguin avui generosos amb mi, perquè és el primer dia i no sé si ho faré tan bé com m'agradaria, a la resta de companys i companyes.

I, dit això, doncs, passarem al primer punt de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, davant d'aquesta comissió. Si els sembla bé, si poden... (*Veus de fons.*) Ah, sí, doncs demanem... (*Veus de fons.*) És sol·licitud. D'acord.

Es pot aprovar la sol·licitud? Sí? (*Pausa.*)

Doncs demanem, si us plau, a les compareixents que baixin.

(*Pausa llarga.*)

Compareixença de Carme Calafat i Carme Grifoll, membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, perquè presentin el dossier «L'atenció en salut mental dels infants i adolescents. Noves respostes per afrontar un repte creixent»

357-00131/12

Doncs donem la benvinguda a la senyora Carme Calafat Siquier i a la senyora Carme Grifoll de la Esperanza, membres de la Pincat, a qui convido a fer la seva exposició, per un temps màxim de trenta minuts.

Carme Calafat Siquier (membre de la Plataforma d'Infància de Catalunya)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, companys i companyes, bona tarda a tothom. En primer lloc, com a representants de la Pincat volíem expressar el nostre agraïment a la invitació a participar en la Comissió de la Infància i per haver-nos ofert aquest espai per exposar les reflexions i aportacions que la nostra plataforma ha elaborat al voltant de la salut mental, amb la presentació del dossier «L'atenció en salut mental dels infants i adolescents. Noves respostes per afrontar un repte creixent», que se suma a la iniciativa que des del 2010 la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social va emprendre amb la col·lecció de dossiers debats «Catalunya social. Propostes des del Tercer Sector».

Amb aquest dossier, la Pincat aporta una eina que no només té com a objectiu informar sobre els continguts i la situació de la salut mental, sinó que sigui una eina propositiva, que aportï mesures i recomanacions que a continuació els presentarem.

Abans, recordar que la Pincat sorgeix el 2011 com a iniciativa aglutinadora de diferents entitats que treballen implicades amb el col·lectiu de la infància en el nostre territori, i que neix amb el repte i la finalitat de defensar els drets i deures dels infants, així com vetllar pels seus interessos i la seva representació en les polítiques i la societat, des d'una comprensió transversal de les necessitats.

Aquest dossier està elaborat a partir d'aportacions realitzades per les següents entitats –les citaré, per tenir-les presents–: Dincat, Federació Catalana de Drogodependències, Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, Federació Salut Mental Catalunya, Fòrum Salut Mental, Fundació Catalana de l'Esplai, Fundació Pere Tarrés i Orde Hospitalari Sant Joan de Déu.

Partim del concepte de salut mental, recollit en el que exposa l'OMS, com un estat de benestar en el qual l'individu és conscient de les seves pròpies capacitats, pot

afrontar les tensions normals de la vida i pot treballar de forma productiva i fructífera, i és capaç de fer una contribució a la seva comunitat. Sense salut mental no hi ha salut, i la salut mental és més que l'absència de malaltia. I així, des d'aquesta definició, i amb l'enfocament de la salut mental des d'una perspectiva biopsicosocial, entenem que l'abordatge de les polítiques envers la salut mental s'ha de fer d'una manera integral, que contempli tant les actuacions de promoció, de prevenció com de protecció de la salut dels infants i adolescents, que faci que siguin un eix present en totes les polítiques públiques i estiguin subjectes a constants avaluacions i millores. Caldrà, per tant, per això, trencar estructures verticals i transversalitzar la salut.

Per comprendre les recomanacions que presentarem, primer us presentaré una petita fotografia del context social i de l'impacte de la salut mental dels infants i adolescents. Estem vivint moments de gran dinamisme i transformacions socials, i de crisi econòmica i social, que repercuteixen en ells i en elles, i alguns aspectes en dificulten algunes de les etapes evolutives.

D'acord amb les entitats participants en el dossier, això es constata a través d'un increment d'infants que acudeixen als serveis de la xarxa de salut mental infantojuvenil, un augment del nombre d'infants i adolescents diagnosticats amb algun trastorn mental i un augment, a més a més, de la complexitat dels diagnòstics, atesa una major incidència dels factors socials.

I alhora referma la necessitat de treballar amb un model d'atenció de qualitat i el desplegament de mesures de prevenció i promoció efectives en la població, no només amb mesures de tractament. Hi ha una inversió en prevenció i promoció de la salut molt residual si la comparem amb el que és la inversió en atenció assistencial. Per tant, aquestes ràpides transformacions en l'àmbit social, educatiu i familiar i l'impacte de la crisi econòmica són nous factors que han incidit en aquest benestar psicosocial i que han generat canvis en la població atesa amb la xarxa de salut pública de serveis de salut mental.

Parlem, per tant, de malestars de la vida quotidiana que sovint poden acabar amb problemes o trastorns mentals. En aquest sentit, és important diferenciar que no són patologies susceptibles d'una atenció més intensificada del que són els malestars, però que en tant que malestars condicionen també la vida quotidiana i requereixen ser ateses.

En l'àmbit social, observem que les noves formes de relacionar-se socialment entre iguals i els adults canvien, així com les modificacions en els models de referència i en les identifications, l'accés al saber o les fonts de satisfacció. Davant d'una societat de consum, ens trobem amb una baixa tolerància a la frustració, davant d'una cultura de la immediatesa –ho vull tot i ho vull ara–, la baixa capacitat d'espera, la poca capacitat de perseverança o de sostenir processos. I aquí ens trobem també amb els usos de les tecnologies, dels avenços científics o de la incertesa laboral, que també incideixen en les diferents formes d'interacció.

Per altra banda, i ja en l'àmbit educatiu, la pressió escolar centrada en l'assoliment d'objectius curriculars, sovint no es correspon amb les ganes d'aprendre o amb la disponibilitat subjectiva de cada infant i adolescent. O, millor dit, no sempre oferim uns aprenentatges significatius, dotats de sentit, que els motivin per fer aquests aprenentatges. Per tant, el que podem fomentar és certa desmotivació, avoriment i desorientació, que pot donar espai a una autoimatge de fracàs, a sortir del sistema educatiu o a conductes addictives o la pèrdua de perspectives de futur i de referents. Especialment, quan es produeixen conductes disruptives, freqüentment en l'escola, l'escola pot respondre-hi amb mesures d'expulsió, amb el risc de desvinculació i exclusió social que això comporta.

Es constata, per tant, un increment significatiu, per altra banda, de la demanda d'abordatges de preadolescents i adolescents aïllats al domicili, que viuen molt connectats a les xarxes socials i als nous sistemes de comunicació, però també, paradoxalment, es troben força aïllats socialment.

En relació amb l'àmbit familiar, diversos estudis elaborats per les entitats ens revelen que, sobretot arran de la crisi econòmica, moltes famílies posen el focus en cobrir les necessitats bàsiques. A tall d'exemple, a Barcelona, una de cada deu llars no veu assumible les hipoteques, o dos de cada deu menors viuen en llars monoparentals, o el 8 per cent dels fills i les filles menors de setze anys viuen en llars on no tenen, els seus adults referents, feina remunerada. I, per tant, posar focus en necessitats bàsiques fa descuidar altres aspectes igualment importants del desenvolupament per als infants que permeten mantenir un vincle afectiu i de qualitat.

Per tant, l'impacte de la crisi, l'empobriment, ha compromès molt la funció protectora i segura de la família, i fa que tinguin referents adults molt tensionats, estressats, deprimits per haver de fer-se càrrec de necessitats bàsiques i no arribar, passar moltes hores fora de casa i deixar els infants i adolescents sols i sense acompanyament. Els efectes de la impossibilitat permanent de realitzar mínimes previsions vitals i no saber, doncs, com podré pagar la pensió, on dormiré o què menjaré demà poden convertir-se en devastadores en el món psíquic de les persones.

Es detecta en els infants..., o bé podem trobar una manca d'estimulació en els centres d'atenció precoç, els CDIAPs..., poden trobar-se infants de tres anys que no parlen, però perquè tenen contextos o entorns mancats de paraules, o amb problemes, per altra banda, de desenvolupament o aprenentatges en edats primerenques.

Així, davant l'increment d'aquests malestars i la disminució de les possibilitats de la seva gestió, apareix la desesperança, per una banda, i consegüentment apareixen mecanismes apaivagadors, com podrien ser la medicació o l'ús de drogues. A més, es produeix, en el que són les famílies, un increment de les anomenades problemàtiques en salut mental associades a la manca de pautes de criança o dificultat de molts progenitors de posar en pràctica aquestes pautes educatives adequades, i que, si bé no sempre suposen una patologia o un problema de salut mental, si no són ben ateses a temps poden esdevenir una problemàtica i comprometre la salut mental dels seus infants i adolescents.

Dels factors també relacionats, doncs, amb la crisi econòmica, tot el que he acabat de plantejar ha conduït a un augment de la demanda de les consultes dels serveis públics de la salut i de la salut mental. Això, sumat al fet que la inversió en polítiques socials destinades a afavorir el benestar de la infància a Catalunya és inferior a la mitjana europea, ens dona com a resultat una xarxa pública saturada i amb moltes dificultats per donar resposta a totes les necessitats. I, com a conseqüència de tots aquests factors, els professionals i les professionals dels diferents serveis de salut mental detecten un augment en demandes i en motius de consulta per alteracions de conducta, gestos autolítics, fracàs escolar, conductes disruptives o manifestacions i situacions de crisis per ansietat.

De la mateixa manera, es constata un increment de les patologies greus acompanyades de factors psicosocials que incideixen i encara agreugen més el quadre clínic i que fan alhora més complexa la seva intervenció. Com diu la filòsofa Begoña Román, el diagnòstic ha de ser un punt de partida i no d'arribada, i, per tant, és important tenir una bona anàlisi no només d'allò que no funciona, sinó també de les parts sanes, i vigilar amb patologitzar molt els aspectes socials, així com definir també aquells quadres patològics que són agreujats per la situació social. Per tant, valorem imprescindible i molt necessàries més estructures d'escolta per no acabar ampliant i saturant més els recursos de la salut mental i alertar-los de l'excés de medicalització.

Queden molt pocs minuts, de fet, molt poquet, per a la meva exposició, per donar pas i el temps a la meva companya. Presentar algunes xifres, per situar-nos. Les teneu al dossier, però només destacar el fet que el 4,2 per cent d'infants catalans en-

tre quatre i catorze anys tenen més probabilitat de patir malaltia mental. A nivell d'ús de serveis, les estadístiques ens indiquen que el 6,2 per cent d'infants de zero a catorze anys han visitat un professional de psicologia en el darrer any i que el 5 per cent dels menors catalans han visitat o han fet ús dels cinquanta-quatre centres de salut mental infantojuvenil de la xarxa.

Així, a més, destacar el fet que la mitjana de visites realitzades per cada infant és unes 5,8 visites, i aquest nombre tendeix a la baixa. Per tant, cada vegada reben possibilitat de menys visites, i que el 80 per cent dels infants atesos reben tractament amb fàrmacs en contraposició amb el 20 per cent.

I també comentar, en relació també amb l'ús de consums de drogues, que l'alcohol i el tabac segueixen sent les substàncies de major consum, seguit del cànnabis, però que també –i és rellevant parlant del tema de la medicalització– hi ha un 11,6 per cent que prenen hipnosedants amb o sense recepta dintre la nostra població infantojuvenil.

Carme, quan vulguis pots seguir la teva part.

Carme Grifoll de la Esperanza (membre de la Plataforma d'Infància de Catalunya)

Bé, bona tarda a tothom. De seguit, el que els exposaré a continuació són els factors més rellevants que dificulten l'assoliment del model de xarxa de serveis de salut mental, seguit de les recomanacions i propostes de treball. L'estructuraré en cinc eixos.

O sigui, el que els vull recordar és que partim del model de xarxa desplegat en el Pla integral d'atenció a les persones del 2010. Després va haver-hi una revisió i una sèrie d'actuacions 2014-2016. D'aquest pla el que hem de dir és que no s'ha desenvolupat del tot; entre d'altres coses, els canvis constants derivats de la situació política actual han agreujat la situació i no han contribuït al seu desplegament tal com estava programat.

El primer punt és l'equitat territorial. Què constatem? Constatem que hi han buits assistencials pel que fa a la població infantil i juvenil. Falten recursos, sobretot en l'àmbit del que podríem dir la rehabilitació, que es diu, en el món d'adults, que pròpiament en el món dels infants i adolescents no en podem dir de la mateixa manera, però falten serveis i recursos per acabar tot el procés, és a dir, per fer la recuperació i l'habilitació. Falten places d'hospitalització total. Quan hem d'ingressar un nano tenim seriosos problemes, a vegades, als serveis de salut mental infantil i juvenil, perquè pugui ser ingressat, perquè no hi han places, i la contenció es fa des dels serveis ambulatoris. També fa falta o estaria bé desenvolupar recursos d'hospitalització domiciliària, com ja s'ha començat en els serveis d'adults.

Vull ressaltar també que les polítiques de planificació pel que fa a l'escolaritat han de tenir en compte la diversitat i la diferència, perquè tots els nens que hi ha, malgrat l'obligatorietat, que està molt bé, no requereixen el mateix.

Les llistes d'espera en els nostres serveis van en augment, malgrat la implementació d'estratègies dels serveis per donar respostes de millora en el temps d'espera, però no disposem de professionals suficients per cobrir totes les respostes. Faltarien, en aquest sentit, professionals psicòlegs clínics i psiquiatres, hi ha una manca de psicòlegs clínics i de psiquiatres, i és un problema de país important.

El desplegament de serveis, d'altra banda, i mesures socials no s'ha complert o és insuficient. Constatem un augment de la demanda, a més dels serveis de salut mental, en tots els serveis de la xarxa; els serveis socials també estan desbordats, i els problemes que hi han en aquests moments en les escoles cada vegada són més greus, i els professionals mateixos ens diuen: «A vegades no sabem què fer o com abordar aquestes problemàtiques.»

Recomanem, en aquest punt, per una banda, planificar en base a les necessitats territorials i a la població de referència: no són el mateix territoris que tenen

una renda econòmica més alta que els territoris més desfavorits. Elaborar un mapa de serveis, que encara està «en vies de» però encara no s'ha fet. Elaborar un mapa de serveis, programes i projectes des dels diferents àmbits –social, sanitari i educatiu– en els territoris per evitar duplicitats, fer sinergies i treballar de manera conjunta. Augmentar la ràtio de professionals en aquells serveis que no abasteixen les necessitats del territori. Acabar de desenvolupar la xarxa de salut mental per a la població infantil i adolescent de manera més distributiva i més adequada a les necessitats del territori en base a la població.

I ara un comentari: si els primers anys de vida dels nostres infants són especialment importants per al seu desenvolupament posterior emocional, psíquic i social, i estan en la base de la nostra societat futura, no creuen que mereixen tota la nostra atenció en el desenvolupament de les polítiques?

El segon punt. Es requereix una major col·laboració entre departaments. El desenvolupament de polítiques de planificació des de les diferents conselleries requereix un major consens perquè sigui efectiva. De vegades, les accions que es desprenen són precipitades i poc consensuades, i repercuteix en la transmissió dels objectius i en la definició del marc conceptual per portar-les a terme. Els professionals reben en primera instància els efectes d'aquesta manca de planificació.

Per exemple, a títol d'exemple, la selecció de professionals per als nous recursos desplegats pels departaments d'Ensenyament..., molts cops no tenen la formació adient per dur a terme aquesta tasca educativa i de salut mental. Alguns dels professionals assignats venen per llista d'espera i no hi ha cap mena de selecció, quan han de fer front a recursos i a nansos que tenen problemes de salut mental i que estan inserits a l'escola. El resultat d'això és que s'acaben malbaratant uns equipaments que tenen una importància educativa i de cura de la salut mental perquè el personal destinat a aquests recursos no té la formació requerida. Caldria, per tant, una selecció conjunta entre els dos departaments: sanitari i educatiu.

D'altra banda, si bé hi ha moltes coordinacions entre els professionals de la xarxa, no hi ha una cultura de compartir, i manquen espais per reunir-se, consensuar estratègies, acords i discurs. Aquests espais, amb les retallades, s'han reduït. Les famílies i els pacients en reben les conseqüències. Constatem en el dia a dia del nostre treball que molts cops les famílies es troben amb informacions contradictòries i es queixen d'això: intervencions fragmentades, buits assistencials o duplicitat en les intervencions. Manca, doncs, desenvolupar una cultura de treball en xarxa, desenvolupar-la més, perquè els professionals estem amb això, però des dels diferents discursos, començant pels departaments.

Recomanem, en aquest punt, per una banda, incrementar el treball conjunt entre els centres de desenvolupament infantil i d'atenció precoç –els CDIAPs– i els centres de salut mental infantil i juvenil, per ajudar a la millora de la prevenció, la detecció i la continuïtat assistencial. Així mateix, en el punt de la continuïtat assistencial, cal incrementar les coordinacions entre els centres de salut mental infantil i juvenil i els centres d'adults.

Dotar d'espais per compartir coneixements i metodologies; les unitats funcionals en poden ser un bon exemple. Revisar i adequar el treball entre els diferents serveis, a partir de considerar el que s'està fent en cada territori. Es poden compartir models, i hi ha models que estan funcionant; és a dir, no cal inventar-ho cada vegada tot.

Oferir intervencions més multimodals, que combinin el tractament farmacològic amb el psicoterapèutic i el psicoeducatiu, que es pot oferir des dels serveis externs, també, al sistema sanitari. En aquest sentit, caldria acabar de desenvolupar la xarxa.

Els models d'atenció de la xarxa de salut mental han de tendir a la multidisciplinarietat. Els vull recordar la Declaració de Hèlsinki del 2005, que posa l'accent en dos punts: en el respecte als drets humans i en la implementació de models comu-

nitaris, i que els problemes de salut mental cal enfocar-los des de la salut pública, tenint en compte les múltiples variables que influeixen en el patiment humà. És un dret dels infants.

El tercer punt. Accessibilitat i necessitat de recursos segons les etapes de desenvolupament i els factors socials. Constatem una manca de recursos per atendre les necessitats d'infants entre tres i vuit anys. Hi ha un augment, com ja també ha dit la meua companya, en totes les demandes en aquestes edats.

Les edats primerenques i d'adolescència són dues etapes de la vida que tenen una especial importància pel que fa a la prevenció i la detecció de problemàtiques que en l'edat adulta poden tendir a agreujar-se o a cronificar-se, que és el que veiem. Per tant, és molt important la intervenció en aquestes edats, ja que una detecció a temps possibilita el diagnòstic i la indicació de tractament més adient i afavoreix el procés psicoterapèutic i incideix en el pronòstic. Això està escrit en tota la literatura.

No disposem dels recursos ni de la cultura de treball conjunta entre professionals per a una detecció de les problemàtiques a temps. Hi ha una saturació dels serveis sanitaris, com he dit abans, socials, i les problemàtiques actuals en el món educatiu, i el poc temps de què es disposa, fa que els professionals estiguin saturats i poc motivats. Les problemàtiques a vegades depassen la capacitat d'intervenció, tot i la voluntat dels professionals.

Recomanem en aquest punt un major desplegament de recursos, un reajustament i revisió dels actuals per donar respostes més ajustades; promoure el treball amb les famílies, que donin lloc a més tractaments familiars i psicoterapèutics; obrir espais de suport, orientació i seguiment de les problemàtiques que en el dia a dia els fills els plantegen.

Ampliar i diversificar els recursos en la xarxa de salut mental amb places residencials, d'hospitalització total, de respir per a famílies d'infants amb problemàtiques greus, amb places d'hospital de dia, i residencials, així també, com he dit abans, com serveis de rehabilitació o de recuperació.

Intensificar i coordinar tots els recursos adreçats a la petita infància, des del suport a mares gestants en situació de risc, suport als professionals de guarderies, espais de suport a famílies i programes perinatals, entre d'altres.

Dissenyar espais d'escolta i d'acompanyament amb un model comunitari. Aquest punt crec que és molt important. En aquests moments els nostres adolescents plantegen disruptcions i plantegen conductes molt complicades d'abordar. I hem de ser accessibles a aquests adolescents. Aleshores, aquests espais d'escolta tenen d'estar en la comunitat, tenen de ser accessibles i tenen de facilitar la creació de vincles, perquè una de les coses que es diu és que aquests adolescents no van als serveis de salut mental, però, en canvi, sabem des dels diferents llocs que hi ha moltes problemàtiques. Per tant, s'han d'impulsar estratègies per arribar als adolescents i l'accés a salut mental en cas necessari, com ciberconsultes, xarxes socials..., vull dir, una mica ens hem d'adaptar al món actual dels adolescents.

De forma més concreta, revisar el programa –de comunitat– «Salut i escola», que va patir una retallada del 50 per cent amb les retallades que vam patir a nivell de sanitat. Revisar i avaluar de forma conjunta entre el Departament de Salut i el departament educatiu el model d'escola inclusiva: aquest model, tot i que és una millora pel que fa a la inclusió dels nens amb problemàtiques de salut mental, també pot acabar sent un perjudici amb el risc d'exclusió. Calen professionals formats per atendre i entendre les problemàtiques que presenten i una acció conjunta continuada entre educació i salut mental.

El quart punt: prevenció i promoció. La inversió en programes de promoció de la salut i de prevenció és molt baixa. Segons l'Organització Mundial de la Salut, només entre el 3 i el 5 per cent del pressupost de sanitat està destinat a aquesta partida.

El 2006, el Departament de Salut de la Generalitat reconeixia que aquestes dades eren un debilitat del sistema. Esmentarem alguns programes destinats a la promoció i prevenció. El Programa del nen sa, el programa de suport a la primària, el programa «Salut i escola». No els explicaré.

Recomanem, per tant, dissenyar programes per a adolescents, com he dit abans, per a la promoció i prevenció de temes com l'embaràs en adolescents, conductes addictives, ús de les noves tecnologies i modalitats de relació, entre d'altres: els adolescents, en aquests moments, es relacionen d'una altra manera, que res té a veure amb les relacions, diríem, establertes en l'ús social d'abans, d'acord?, estan, semblaria, molt acompanyats, molt amb el mòbil, però a la vegada estan molt sols.

Podem dir que ja existeixen molts programes, però creiem que els esforços haurien d'anar a planificar i dissenyar de forma conjunta integrant diferents serveis professionals i discursos. Hem de consolidar en tots els territoris espais de consulta per a adolescents i joves com a eina preventiva i de promoció de la salut. En aquest sentit, ja hi han experiències que estan funcionant.

Incloure en els programes de suport, com a eina metodològica dels professionals de la salut mental, altres col·lectius, per exemple el Programa d'atenció i assistència a nens i adolescents tutelats ja inclou el suport com a eina de treball. Incentivar les intervencions comunitàries i incrementar la intervenció domiciliària com a eina preventiva per evitar l'agreujament de les problemàtiques i com a estratègia vàlida d'accessibilitat en determinades situacions.

El cinquè i últim punt: la formació, especialització i competències professionals. La formació és l'eina imprescindible per atendre les necessitats que ens plantegen els nostres pacients –els joves, els nostres adolescents en l'actualitat, i els nens. I, per tant, destinar recursos i espai a la formació continuada hauria de ser obligatori en tots els serveis. Reunions d'equip, reunions clíniques, sessions clíniques i supervisions haurien de formar part de la formació continuada en els serveis. Ens demanen respostes més ràpides, més eficients, però sovint es descuida la necessitat de formació i no és una prioritat.

Es fa necessari, doncs, desenvolupar una cultura de sessions clíniques compartides entre serveis, en el territori, que ajudarien a crear aquesta cultura de coneixement, de formes de treball i de lectura dels casos des d'una visió més interdisciplinària.

Manquen, com he dit abans, professionals a l'hora de contractar especialistes en psicologia clínica i en psiquiatria, i no podem contractar psicòlegs sanitaris en els serveis públics de salut mental, que podrien desenvolupar altres tasques i podrien fer altres funcions necessàries en l'actualitat.

Falta, per una altra banda, aprovar encara l'especialitat de psiquiatria infantil. No tenim especialitat de psiquiatria infantil, que s'ajunta a la dificultat de trobar psiquiatres.

Recomanem, doncs, dotar de pressupost per a la formació dels professionals, tant en l'àmbit sanitari, social i educatiu, per tal que puguin desenvolupar la seva tasca amb la major expertesa i educació possible. L'expertesa és una cosa que està a l'ordre del dia, però l'expertesa va acompanyada d'una formació i de recursos posats en la formació.

L'experiència ens diu que el suport continuat i la formació en tallers és una bona eina que ajuda a la reflexió en tant que els professionals tenen un paper més actiu i més compromès, i això repercuteix en el desenvolupament de les seves tasques diàries. El suport als professionals dels centres educatius i dels àmbits socials per part de professionals de la salut mental cada vegada esdevé més necessari: ens demanen més suport, ens demanen més participació.

Compartir, atendre i entendre, i donar sortida a situacions difícils i de gran exigència a les que ens convoquen els nens, adolescents i famílies en l'actualitat és el

resultat de les transformacions del món d'avui, i comporta una exigència i una responsabilitat en el dia a dia per als professionals, i ens ateny a tots.

Finalment, promoure i potenciar la investigació en l'àmbit de la salut mental, i tenir un sistema d'anàlisi i de dades més eficient i eficaç, que ens manca, podria ajudar a planificacions futures més adreçades a les necessitats i realitats actuals.

Les polítiques i els seus agents polítics haurien de contemplar aquestes qüestions que hem destacat per tenir-les presents en els seus objectius i les seves accions de govern presents i futures. Apellem a la seva responsabilitat, de tots: ciutadans, professionals, diputats, parlamentaris, polítics en la seva totalitat.

I ja que estem parlant de la societat de present i futur, la que volem construir entre tots, no es tracta d'atendre la malaltia mental, ja que, quan ha esclatat, o està en vies..., o sigui, no es tracta d'atendre quan ha esclatat o està en vies de cronificació, sinó posar també les mesures necessàries per prevenir, promoure, atendre i entendre el que està passant, els canvis actuals i la seva incidència en les manifestacions dels malestars, simptomatologies i patologies en salut mental. I què millor que començar per la població infantil?

(Pausa.)

He corregut? M'he passat de temps?

La presidenta

Bé, només vint segons. *(Veus de fons.)* Re. Gràcies, gràcies a les dues. Ara és el torn dels grups per posicionar-se. Començarem pel grup que ho ha proposat, el grup proponent. *(Pausa.)* Doncs té la paraula la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. No sé quin és l'ús d'aquesta comissió, si s'ha canviat..., però sempre les compareixences segueixen l'ordre habitual de les intervencions, i, per tant, és de major a menor, i finalment els grups que donen suport al Govern, si no és que s'ha canviat el criteri, i en siguem desconexades per part del Grup Parlamentari Socialista.

La presidenta

Doncs ho farem així. Doncs llavors, donarem la paraula al Grup de Ciutadans, no? *(Pausa.)* Té la paraula el Grup de Ciutadans. Qui? *(Pausa.)* D'acord. *(Veus de fons.)* La senyora Blanca Navarro.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Hola, buenas tardes. Lo primero de todo, quiero agradecer a la señora Carme Calafat y la señora Carme Grifoll que hayan venido a explicarnos en esta comisión el resultado del dossier. Y, bueno, quería también dar las gracias no solamente en nombre del grupo sino también personalmente, en el sentido de que, como algunos ya saben, yo soy psiquiatra y durante diez años he estado trabajando en el ámbito de la salud mental de la red pública como directora de un centro de estos de salud mental de los que estábais hablando.

Y realmente, bueno, de alguna manera una de mis misiones en cuanto a haber dado el paso hacia la política es trabajar para mejorar la situación de la salud mental en Cataluña, y, de alguna manera, concedora de haber estado durante muchos años trabajando y siendo consciente de que estábamos administrando y prescribiendo una salud mental que era la que podíamos, como profesionales de la salud, pero que no era la que nuestros pacientes necesitaban.

Entonces, claro, realmente creo que es muy importante que su entidad haya hecho este dossier, porque realmente es, bueno, perfilar dónde están las necesidades y hacer todo este listado de recursos que faltan. Y les quiero felicitar porque me parece muy exhaustivo.

A mí me cuesta todavía hablar desde este lado, y, entonces, un poco me gustaría, primero, profundizar en la magnitud de la tragedia, porque, tal como han hecho

en el dossier, se transmite que realmente la magnitud de la tragedia es ingente, y también, como han comentado, no solamente por el tamaño, sino también porque las repercusiones que tiene..., estamos hablando de la infancia, y estamos hablando del desarrollo de generaciones de personas, y que lo que se está sembrando en estas edades de su vida va a tener consecuencias para su vida adulta.

Lo que pasa es que sí que me parece es que hay algunos datos que hacen todavía más patente, ya digo, el tamaño ingente de la tragedia, si se comparan, si se habla de números, ¿no? Al principio, en las primeras páginas han utilizado los datos de la Central de Resultados, ¿vale? Yo he mirado los del año 2017, y solamente quisiera hacer un par de pinceladas, porque me parece que incluso han sido amables en la manera que han tenido de exponerlos.

Hablan de que se han atendido en Cataluña, y según la Central de Resultados de 2015, un 5,2 por ciento de la población de niños. Estamos hablando..., bueno, y he mirado el de 2017, pero es parecido: se han atendido uno de cada dieciséis niños. Pero es que la gravedad de la tragedia es tan grande que todos los resultados, todos los estudios de epidemiología hablan de que entre un 15 y un 25 por ciento de los niños tiene alguna necesidad en salud mental. Estamos hablando de tratar a uno de seis o a uno de cada cuatro. Incluso suponiendo que Cataluña tuviese los datos más bajos de prevalencia de patología mental infantil, estaríamos hablando de que uno de cada seis niños necesitaría ser atendido y en Cataluña se ha atendido uno de cada dieciséis. Por eso digo que todavía han sido amables en la exposición de los datos, porque, si los comparamos con los datos epidemiológicos, realmente es una barbaridad, si me lo permiten.

Otro dato que es imprescindible también compararlo es que, cuando han hablado de la mediana de visitas anuales, que estaban hablando de alrededor de cinco visitas anuales, estamos hablando de que es..., estamos hablando, si lo comparamos así, en palabras que entendamos todos, son una visita cada dos meses –una visita cada dos meses de media. Pero es que en esa visita cada dos meses estamos haciendo visitas individuales, visitas grupales, visitas familiares, la visita con el psiquiatra, con el psicólogo, con la enfermera y con la trabajadora social. Una visita cada dos meses.

Es que es una barbaridad, ¿vale? Es que las guías clínicas hablan de que la psicoterapia es eficaz cuando se hace con una periodicidad semanal o como mucho quincenal. Entonces, es que a nadie se le ocurriría estar prescribiendo antibióticos en vez de uno cada ocho horas, que es lo que dice el prospecto, «no, los vamos a dar solo uno cada cuarenta y ocho horas, porque no tenemos para pagarlo». Es que sería..., es que se levantaría la población en armas si fuera consciente de que estamos dando antibióticos uno cada cuarenta y ocho horas cuando las guías clínicas hablan de uno cada ocho horas. Y es la misma comparación, pero siempre salud mental se queda para al final.

Y ya la lista enorme de recursos que faltan acerca la visión de cómo están las cosas... Pero si encima lo juntamos con números, todavía es mucho más grave. Y si bajamos a territorio, eso de las visitas es una barbaridad más grande porque hay una divergencia en la equidad en la accesibilidad que tenemos de salud mental infantojuvenil como el del Ripollès que hacen 2,9 visitas al año –no llega ni a tres, no llega ni a una visita cada cuatro meses. Y vale, tenemos otros centros que sí que llegan a doce, pero es que estamos hablando de medias, y es..., y agradezco que hayan venido en sede parlamentaria a explicar estos datos porque, si la población supiera realmente cuál es la dotación de recursos... Y, por favor, no quiero..., seguramente oiré en las intervenciones posteriores hablar de los 70 millones en salud mental, que claro que los profesionales...

La presidenta
Diputada...

Blanca Victoria Navarro Pacheco

...y las asociaciones de familiares –acabo– agradecieron que se invirtieran en la anterior legislatura, pero es que estamos hablando de que teníamos una dotación como en el año 2008. Entonces, claro que esos 70 millones eran necesarios. Pero solamente apelar a la responsabilidad tanto de CatSalut como del *departament*, porque ustedes lo han venido a presentar en este informe, pero CatSalut y el *departament* son conscientes de esta administración y de esta inequidad.

Acabo ya. Agradezco..., y es mi minuto de hablar de salud mental, y realmente agradezco la flexibilidad en la administración del tiempo. Y, bueno, gracias por haber venido a transmitir esta inquietud, que es de muchos, de muchos usuarios y de muchas familias, y también de muchos profesionales.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula per... (*Pausa. Veus de fons.*) El Grup Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Bé, no em tocava a mi fer la intervenció, però aquí, parlant amb la companya, hem decidit que la faci jo. Jo en primer lloc vull agrair –en primer lloc– l'existència de Pincat. Ja ho hem dit moltes vegades, però crec que si l'Administració fes el mateix, no?, que fan les entitats socials, que és treballar en xarxa, que és organitzar-se al voltant dels temes d'infància més enllà de les polítiques sectorials que tracten..., i el fet que ara la presidència de la Pincat –abans ho preguntava– sigui per a ABD també significa que, més enllà del que sembla que és el més prioritari o la política més clàssica d'atenció a la infància, doncs, que qüestions que porta ABD..., que estiguen treballant en xarxa. I, per tant, la mateixa existència de Pincat ja és quelcom que des de les administracions n'hauríem de prendre nota.

Els haig de dir que, a nivell de Parlament, l'existència d'aquesta Comissió de la Infància nosaltres hem tractat que també es pugui traslladar a l'arquitectura de Govern, i, per tant, aquesta reclamació que fa Pincat sempre, en tots els informes i també en aquest, d'aquesta necessària interdepartamentalitat i que, per tant, les necessitats dels nens i les nenes, els infants i els adolescents, es poguessin tractar tal com el legislatiu ha previst... Perquè ja no parlem de l'Estatut, parlem del 2010, quan vam aprovar en aquest Parlament per unanimitat la Llei d'infància i adolescència: el que tindria sentit en el nostre país és que les polítiques d'infància també tinguessin un tractament integral des dels programes que es tiren endavant des del Govern i des de les diferents administracions.

I el mateix que demanen vostès, que demanem nosaltres des de l'oposició i que traslladem al Govern, però que també traslladem al conjunt de les administracions... Ja no només parlen del Govern de la Generalitat, sinó també dels municipis, que també estan fent una atenció molt directa sobre el col·lectiu d'infància i adolescència, i també el Govern de l'Estat, les diputacions, els consells comarcals, tots d'una manera o d'una altra en algun moment fan alguna intervenció sobre el col·lectiu, i fora bo que hi hagués aquesta col·laboració interadministrativa.

Mirin, nosaltres, el conjunt del Parlament vam tirar endavant aquesta Llei d'infància i l'adolescència, però no només això, sinó que en plena crisi, ja, el 2013, ens vam posar tots d'acord en tirar endavant el Pacte per a la infància. I aleshores ja el meu grup estava a l'oposició i vam fer debat, però vam tenir el debat aleshores amb el Govern, amb la consellera Munté, i vam decidir recolzar-lo perquè d'una manera o d'una altra es donava veu a les entitats, i hi havia aquell annex 2 famós on es preveien algunes de les mesures. I lamentem que aquest informe, que s'ha fet molts anys després, no?, d'allò que vam dir que faríem, i, per tant, en un moment ja de crisi, de decreixement de la inversió pública, de la despesa pú-

blica, el compromís per part de totes les entitats, de tots els partits i del Govern de la Generalitat, sense haver canviat el color del Govern, no s'hagi tirat endavant aquell compromís que vàrem fer tots, i que, si voleu, era un compromís de país. I no ha estat possible.

Però no només això. Ara li preguntava a la Bea i me'n feia memòria... Clar, després des de Presidència també es va tirar endavant un pla interdepartamental el 2014. I ara n'estava repassant també els objectius i, clar, em torno a trobar que aquella prioritització de mesures que s'havia decidit dins d'aquell Pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions, doncs, tornen a ser les propostes que vostès posen aquí a sobre de la taula.

Per tant, només subratllar el que vostès ja han dit: que ho compartim, que creiem que hauria de ser una prioritat de país, que aquí no ens hauríem de barallar –de fet, no ens hem barallat, i per això vam arribar a l'acord del pacte d'infància, i per això hem recolzat aquestes polítiques–, i lamentem que en les prioritats del Govern de la Generalitat no estiguin els nens i les nenes, els infants i els joves.

Jo voldria posar l'accent –no ho sé, crec que tenim només cinc minuts i per tant no em deu quedar molt de temps– en algunes qüestions que vostès han posat a sobre de la taula. La Blanca hi ha posat aquesta visió més clínica, més de la lògica professional. Jo la complemento, si volen, des de la part de famílies, vostès com a professionals, també.

Sobre aquest tema, les famílies estan desemparades, i viuen amb angoixa una situació del seu fill o de la seva filla que no hi tenen resposta, que no saben què li està passant, però saben que no troben l'acompanyament. Perquè moltes vegades és evident que hi ha una baixa intensitat d'assistència. I en podem parlar i es pot objectivar amb la Central de Resultats. Però hi ha un tema d'angoixa familiar davant de la criatura que tens, que saps que té dificultats i que no saps a qui adreçar-te, que no tens un professional de referència i que moltes vegades aquí hi ha no només una iniquitat territorial, sinó una discriminació d'accés per raó econòmica.

I això és profundament injust quan parlem del zero-tres i la capacitat que té d'igualació, d'igualtat d'oportunitats: els nens que a més tenen un trastorn mental, que tenen una dificultat, una addicció..., està clarament esbiaixat segons el codi postal de la seva família. I això no ens ho hauríem de poder permetre en un país ric com és Catalunya. I, per tant, més enllà de la intensitat de..., dels buits assistencials, que vostès han dit, de la manca de places, de la manca de serveis especialitzats, aquesta sensació que tenen les famílies de compartimentar, i que, per tant, vas al metge, vas al pediatre, vas al psiquiatre, però després tens l'assistent social i després tens la mestra, però no hi ha ningú que estigui fent una visió global de cas, que podem fer-ho en altres àmbits en les polítiques públiques en els problemes que tenim com a ciutadania, i que els nens i les nenes a Catalunya no tenen aquesta..., bé, aquest accés a un dret que hauria de ser, com està previst a la nostra Llei d'infància, com està previst al nostre Estatut, com es va pactar al Pacte per a la infància, al pla integral –acabo, Najat–, que és assegurar l'accés als seus drets.

I, per tant, no puc més que felicitar-les per l'informe. Dir-los que per la part que ens toca hi continuarem insistint: esperem que arribin els pressupostos aviat al Parlament i tornarem a insistir en les polítiques d'infància.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. S'ha cenyit al temps, gràcies. Bé, ara té la paraula la senyora... (*Veus de fons.*) Ah, d'acord. Doncs té la paraula Junts per Catalunya, la senyora... Perdoneu... (*Veus de fons.*) Però ara no fèiem de major a...? (*Remor de veus.*)

Magda Casamitjana i Aguilà

Presidenta, una qüestió d'ordre.

La presidenta

Digue'm.

Magda Casamitjana i Aguilà

Jo fa molt poc presidia aquesta comissió, i vaig aprovar i pactar amb tots els grups que aquí es representen que sempre donaria la paraula al grup proponent. Potser aquell dia hi havia algú que no hi era, però així ho hem fet sempre. No he volgut actuar abans, però així ho vam fer sempre.

Per tant, aquí no ens equivoquem ni s'equivoca vostè, senyora presidenta, sinó potser algú altre. I per tant, volia dir que, ja que hem iniciat..., vostè serà la que triarà si prefereix continuar donant la deferència que el grup proponent iniciï la seva intervenció i després la resta, o, com acostumen a fer a altres llocs, fer-ho de major a menor.

Per tant, jo..., vostè mateixa és qui decideix.

La presidenta

De fet, el Reglament així ho recull i... (*Veus de fons.*) De moment, acabem, i després ja decidirem... (*Veus de fons.*) Doncs vostè té la paraula, la senyora de Catalunya en Comú Podem, la senyora Yolanda Rodríguez.

Yolanda López Fernández

López, Yolanda López.

La presidenta

Perdona. Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Molt bé, bona tarda. En primer lugar, pues, agradecer a la señora Calafat y a la señora Grifoll su presencia aquí, que nos hayan venido a presentar el informe. Y agradecer también a la Pincat, que sus informes vayan más allá del análisis de la situación de este ámbito y nos traigan propuestas, como son medidas, que nos han dicho, o recomendaciones con el fin de conocer mejoras, en este caso para conseguir un modelo de red de salud mental que sea capaz de satisfacer las demandas y las necesidades de la infancia de manera adecuada.

Por otro lado, nos gustaría resaltar la denuncia sobre el vacío asistencial y la reivindicación de la atención más integral. No solo sufrimos el incremento de problemas de salud mental de todas las sociedades occidentales actuales, donde la velocidad de la vida, el estrés, la desatención a los niños y a los jóvenes tiene consecuencias, sino que, en los últimos años, aquí en Cataluña también se ha notado el efecto de la crisis con las medidas de austeridad, de incremento de la pobreza y de los sufrimientos, que son, pues, llegar a fin de mes, para tener comidas decentes o un techo donde vivir.

Todo ello ha generado, pues, como bien hemos visto en el informe, más situaciones de problemas de salud mental en los adultos, y especialmente en los niños y adolescentes. Según los datos de la Esca, de la encuesta de salud de Cataluña –creo que antes lo ha referido la señora Grifoll–, casi el 5 por ciento de los niños y niñas de cuatro a catorce años tienen probabilidades de sufrir un trastorno mental, pero el riesgo es menor en los niños de familias con un mayor nivel económico. Por lo que la exposición durante la infancia a situaciones de privación y de desigualdad social se asocia a peores resultados en salud y en salud mental en particular a corto, medio y largo plazo. Cuanto más precoz es la exposición, más irreversibles y definitivos son los efectos negativos.

Y esta es la grave situación. Además, hay que sumarle un sistema de atención que no atiende desde la concepción integral, no se resuelve la causa ni el problema, y lo único que se hace es medicar. Eso es así, es lo que estamos viviendo en Cataluña. A un 80 por ciento de los niños atendidos, según el estudio, se les prescribió

algún fármaco y un 20 por ciento de psicofármacos. Esto es dramático en cualquier caso de salud mental, pero tiene una gravedad especialmente, pues, en niños y jóvenes, a los que estamos condicionando el desarrollo.

Es por ello importante desarrollar planes como el que puso en marcha el Ayuntamiento de Barcelona, hace dos años, Plan de salud mental, que ha priorizado especialmente población infantil y adolescentes, con líneas de estrategia como promoción de la salud mental y lucha contra la estigmatización, a través de programas de sensibilización y campañas; mejora de la atención a la población infantil y adolescente con enfermedad mental, a través de intervenciones conjuntas de los servicios de salud, educativos y sociales, que abarquen desde la detección precoz hasta el abordaje de la enfermedad mental por parte de los profesionales implicados en diferentes sectores; promoción de los derechos y mejora de la atención asistencial, a través del desarrollo de protocolos para atender las urgencias, los traslados o los ingresos involuntarios de personas con enfermedad mental, y la oferta de formación para equipos profesionales implicados; apoyo a las familias cuidadoras de personas con trastorno mental, a través del desarrollo de una cartera de servicios de atención que incluya formación para el empoderamiento de las personas con enfermedad mental y para sus familias.

Y, por último, desde mi grupo, el Grupo Parlamentario de Catalunya en Comú Podem, nos gustaría subrayar la importancia de trabajar con la prevención. Creo que aquí ya se ha dicho: las familias deben ser objeto de apoyos. Si se quiere garantizar que todos los niños tengan la oportunidad de crecer fuertes y resistentes, se deben dar instrumentos a los padres para que sean capaces de generar vínculos de calidad con los hijos, educación relacional y emocional, especialmente en la adolescencia; lo que se haga desde las escuelas y los institutos es clave, creemos nosotros: son los únicos servicios públicos que tienen el potencial de llegar a todos los niños adolescentes y jóvenes.

Y, sobre todo, hay que actuar sobre las condiciones de vida de las personas para evitar riesgos de problemas de salud mental. Para ello hace falta establecer diferentes propuestas, como las que presentamos desde nuestro grupo hace dos plenos, sobre la pobreza infantil, para garantizar el acceso a techo, comida adecuada, ocio y servicios sanitarios.

Y en cuanto a atención, pues, hace falta una atención, ya lo hemos dicho antes, más precoz, más intensiva, de más calidad, con acceso rápido. Actualmente, creemos que falta acceso, falta intensidad y falta continuidad en los servicios. Y formación, sobre todo, formación de profesionales de todos los servicios que trabajan con niños.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, per part del Grup Republicà, la senyora Magda Casamitjana.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, presidenta. Primer de tot, moltíssimes gràcies per la seva compareixença i, sobretot, per venir al Parlament no només a explicar, sinó a aportar totes les dades i, sobretot, amb aquesta voluntat, com vostès han dit, propositiva. Per tant, l'entomem, l'agafem i el que farem és... que ja ho hem fet, però, si més no, insistir en que..., a totes aquelles persones que des dels departaments del Govern de la Generalitat tinguin a veure amb el que vostès han dit, els hem fet arribar una còpia del seu document; segurament, potser, vostès ja els l'han enviat, però enviat directament pel grup parlamentari. I m'han fet moltíssimes aportacions, que avui no podré tenir temps d'explicar-los, avui faré el que la Generalitat de Catalunya i el Govern fan, però sí que, després, ja veuran que al final els demano que m'acompanyin als diferents departaments de la Generalitat per poder parlar directament

amb aquelles persones, tècnics i polítics, que posen el dia a dia i que viuen dia a dia totes aquestes situacions i mancances que vostès presenten. I em sembla que això serà un primer pas, perquè també la Generalitat s'acosti no només a les famílies, sinó també a totes aquelles persones interessades i preocupades pel benestar de la nostra gent.

Miri, podria parlar de moltíssimes coses, perquè ara fa dos anys jo portava uns casos d'alta complexitat de nanos i joves, sobretot, amb unes patologies mentals que se'n diuen duals, patologies duals, en què ens hem trobat amb moltíssims problemes a l'hora de trobar els serveis adequats i, a més a més, amb uns pares absolutament desesperats i amb una situació molt complicada pel que fa a la vida no només dels infants, sinó de la societat. Ens n'hem sortit, ens n'hem sortit en alguns casos, però no en tots. Per tant, entomo el que vostès diuen i, a més a més, hi afegiria tots aquests altres casos d'alta complexitat, que també els en faré arribar els nostres números, perquè vegin que hi ha encara també moltíssima feina a fer.

Miri, des dels governs de la Generalitat de Catalunya, com saben, hi ha un pla integral de salut mental en el que es treballa, i que ara hi ha, a més a més, coordinant-ho una exdiputada d'aquí, del Parlament, que, a més a més, hi té moltíssimes ganes i que s'hi està posant i que s'hi arremanga. És l'Anna Figueras, i estic convençuda que també hi poden anar a parlar, perquè us donarà també la visió des del departament de quines són aquelles prioritats, verdaderament, que ens estem trobant.

Començo la intervenció, sobretot, fent-los saber que, des del Govern, s'han fet dos serveis impecables, i que crec que vostès haurien d'anar a veure, també. I avui he portat un pare d'un dels nanos que han ingressat en un centre que es diu Acompanya'm, tot just acaba de... El seu fill fa tres setmanes o un mes que hi és i, per tant, jo l'he volgut fer venir perquè us escolti, però també perquè ens expliqui com reacciona el seu fill en aquest servei, si verdaderament ha estat útil aquest servei especialitzat. Pel que m'ha dit, sí, però potser a mi em diu una cosa i a vostès els en diu una altra, però en principi estic molt i molt contenta de que això funcioni. Sembla que encara hi ha places i, per tant, el que farem, des del grup parlamentari, és dir a les persones que s'ocupen de la Generalitat que ho expliquin, eh?

Això, un. I, després, avui he trucat també a Girona, perquè també teníem casos complexos per poder entomar, i des de Girona em diuen avui que també estan creant un servei inexistent fins ara a Catalunya, que són els nanos –nois i noies, però també nens i nenes– discapacitats intel·lectuals amb l'afegit d'una patologia mental. Per tant, jo el que els vull dir és que sí que es treballa, sí que es fan moltes coses, però és que cada vegada, cada setmana, com ens passa amb els menors no acompanyats, hem d'obrir un servei especialitzat.

Fa dues setmanes, parlava amb el conseller El Homrani i també amb el conseller d'educació que per als nanos no acompanyats hem hagut d'obrir un altre espai, perquè hi han nanos amb greus problemes de salut mental, però no depressions o problemes que, per travessar..., ja saben vostès amb quines condicions arriben aquests nanos, que no m'estranya que després tinguin lesions cerebrals greus, però no només això, sinó que ja venen amb una motxilla, amb una discapacitat molt complicada. Ja prou complicat és sobreviure en aquest món i en aquesta societat del primer món, com, a més a més... Obrim encara un altre servei per tractar aquests nanos, de moltes edats diferents.

Per tant, és veritat que hi ha moltes mancances, jo soc la primera que ho dic, i és veritat que intentem, de totes totes, fer els 70 milions..., que potser per la gent no són massa, però els dic que en temes de pressupostos els vam lluitar molt amb el conseller Comín i amb la consellera Bassa, a qui trobo molt a faltar, i que finalment aquests 70 milions hi són. I aquí els faré..., perquè no sé si tindrè prou temps, però tinc, absolutament..., en què s'han gastat i en què s'ha fet...

Ahir vaig anar a la presó jo mateixa a veure els nois i noies que tenen en aquest moment..., ja no els parlo de persones que estan a Justícia Juvenil, que la gran majoria no hi haurien de ser, que la gran majoria no són delinqüents, que la gran majoria estan allà perquè no tenim un servei adequat i que, per tant, estan allà, de moment, i tenen la sort que sí que s'ha posat moltíssima..., d'aquests 70 milions, molts esforços perquè aquests nois i noies arribin a l'edat adulta també amb l'educació que els pertoca. Però també ens trobem els problemes en les presons, a partir de divuit anys.

Per tant, el tema de salut mental, jo vull que quedi aquí, avui, evident que el grup parlamentari i que el Govern ens el creiem, que en coneixem moltíssims casos, que cap de nosaltres no pot passar pel carrer sense veure a ningú amb algun problema, que molts de nosaltres convivim amb familiars amb temes de salut mental i que aquest grup parlamentari no pararem, no pararem, no pararem fins que tota la població estigui, si més no..., que se'ls escolti. *(Pausa.)* Absolutament d'acord, perquè em mira la presidenta, que ja no dec tenir gaire temps.

Jo el que faré és fer-los arribar el document amb totes aquelles accions i també em sembla que podria fer-lo arribar als diferents grups parlamentaris, allò que a mi m'han passat dient «hem fet tot això, tot això» i, per tant, està signat conforme sí que ens en preocupem.

I acabo dient que ara, sortint, les convido que vostès m'acompanyin, i també ho podríem fer amb la resta de grups parlamentaris, perquè puguem parlar directament amb totes aquelles persones que estan invertint aquests dies per fer efectius...

La presidenta

Vagi acabant, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

...tots els serveis que els he dit.
Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup de Junts per Catalunya, la diputada Montse Macià.

Montserrat Macià i Gou

Moltíssimes gràcies, presidenta. Primer de tot, per descomptat, com no pot ser d'una altra manera, agrair moltíssim l'exposició de l'informe que ens han fet la senyora Carme Calafat i la senyora Carme Grifoll. I, claríssimament, agrair al conjunt de membres de la Plataforma d'Infància de Catalunya, impulsada per la Taula del Tercer Sector, tot l'esforç en recollir les dades i per poder elaborar aquest informe, i també, doncs, donar les gràcies a aquesta Taula del Tercer Sector i la Plataforma d'Infància com una iniciativa aglutinadora de les diferents entitats que treballem implicades pel col·lectiu de la infància i per defensar els drets i els deures dels infants a través de la prevenció i detecció, i per tal de poder diagnosticar adequadament.

Vostès han fet una anàlisi de la situació i dels reptes i conclouen amb la necessitat i amb l'imperatiu d'establir mesures i accions per abordar de forma eficaç i eficient aquesta problemàtica. I els ho agrair moltíssim –moltíssim–, perquè, per nosaltres, és una eina important a tenir en compte. Els agrair l'esforç que han fet, des d'aquesta mirada àmplia i transversal –aquests cinc eixos, no?, de l'equitat territorial, la coordinació, l'accessibilitat, etcètera.

Per nosaltres... És clar, l'equitat territorial: vostès han parlat d'aquesta distribució territorial que és poc equitativa, no?, d'aquesta distribució poc equitativa dels serveis, per la qual cosa s'hauria d'acabar amb les desigualtats d'accés i d'atenció generades, per la qual cosa vostès proposen elaborar un mapa de serveis en el territori per tenir, d'alguna manera o d'una altra, comptabilitzats els que estan despla-

gats actualment i, en definitiva, per acabar de desenvolupar la xarxa de salut mental infantil i juvenil.

Es necessita crear més places d'unitats..., referència a psiquiàtrica infantil. En prenem nota, en prenem bona nota, perquè, per nosaltres, acabar amb el desequilibri territorial és un dels nostres objectius, perquè creiem fermament que en aquest país nostre, a Catalunya..., que es visqui on es visqui, des de les altituds del Pirineu fins a la plana de Lleida i passant per Barcelona, els nens i les nenes i les seves famílies tinguin els serveis necessaris per poder superar aquestes situacions.

Per tant, gràcies per aquest dossier, que planteja, diguem-ne, on estan les necessitats per prevenir situacions dels trastorns mentals; un dossier que, a nivell de dades, realment, esferèix una mica, un dossier que també m'ha agradat moltíssim per poder preveure la desesperança, la desesperança que pot arribar a minar aquests nens. I, a nivell de dades, fan esfereir, efectivament, el 4,2 dels infants catalans de quatre a catorze anys que té probabilitats de patir una malaltia mental, no?; el 6,2 de zero a catorze que han visitat un professional de psicologia, i el 5 per cent dels menors catalans, amb una proporció molt elevada pel que fa als nens, doncs, que tenen necessitats d'atenció.

Però, en aquest sentit, jo sí que voldria posar en valor –ho han comentat, eh?, però jo voldria remarcar-ho, posar-ho en valor– l'esforç que ha fet Ensenyament, que fa Ensenyament per l'aposta que fa des de fa molts anys per l'escola inclusiva. Els EAPs, que jo crec que han fet una feina ingent, i s'ha fet, diguem-ne, una aposta per la normalització, però, sobretot –sobretot, sobretot–, i el més important, per trencar l'estigmatització.

Està clar que cal millorar, hi ha moltíssimes coses a millorar, claríssimament, no?, tot és millorable, està clar, això ja ho sabem. Però a banda de la manca de recursos, jo crec que s'ha fet una aposta important per normalitzar i per trencar estigmes, i això és molt important i, per tant, jo sí que ho voldria subratllar.

Però, en tot cas, sí que prenem nota de tota la seva part propositiva, de tots els elements que vostès posen com a mesures, no?, i els agraïm l'esforç per fer aquesta anàlisi, per proposar accions.

I, en tot cas, sí que jo voldria que quedés clar, que quedés claríssim que, pel nostre grup parlamentari, com no pot ser d'una altra manera, la infància és un tema de gran rellevància per a nosaltres, perquè entenem que és un tema importantíssim per al present, i no únicament per al present, sinó sobretot per al futur. I, per tant, és una prioritat com a grup parlamentari, com a Govern i també, per descomptat, com a ciutat. És més, per nosaltres, el tema de la infància i tot el que té a veure amb el seu món i, per tant, també el tema de trastorns mentals és un tema de país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada.

Ara, és el torn de resposta dels compareixents. Tenen un temps màxim de deu minuts.

Carme Calafat Siquier

Bé, moltes gràcies per totes les aportacions i comentaris al voltant del tema. Bé, compartirem segurament amb la Carme diversos temes i anirem intentant, doncs, fer algun comentari del que heu comentat, perquè sí que sento, bé, que hi ha un alt consens en el diagnòstic, la situació, no?, el tema és posar la intensitat en les respostes i en les mesures, donat que tenim els plans, tenim consensuades certes línies de treball, i, per tant, és posar-s'hi.

Un matís, o com per destacar: quan parlem dels números, sí que és cert que hi ha aquesta situació, però també voldria posar en relleu el tema no només de quant, sinó també de com ho fem, que també és molt important. I una revisió de com treballem i de com, a banda de l'atenció quan ja hi ha una situació greu, poder visualitzar

tot el que és el treball comunitari, tot el treball preventiu, no? Perquè és un tema, la salut mental –crec que ha quedat palès en totes les nostres aportacions i en el que heu anat fent referència–, que ens implica i ens interpel·la a tots i a totes, i que, per tant, és un tema de salut pública i que la part comunitària i social és molt important. I, per tant, tot el que siguin les intervencions que tinguin a veure amb el que és preventiu, seria, doncs, una cosa important. I, sobretot, a l'hora de pensar què necessitem, poder també trencar aquesta lògica sempre en clau de servei i poder parlar amb les lògiques de les necessitats dels infants i adolescents i de cada moment de la seva etapa evolutiva, perquè, si no, només pensem en els serveis, els serveis que necessitem, i no posem en el centre l'infant.

I, posant al centre l'infant, i ja que estem el mes de novembre, i el 20 de novembre, no?, celebrem la Convenció sobre els drets dels infants, també, volia apuntar una cosa que està en el dossier, però que tot no ho podem citar, per haver de resumir, que era el tema també de donar veu a aquests infants i adolescents que viuen aquestes situacions, o les seves, també, famílies, però sobretot infants, perquè puguin contribuir també a parlar de quines són les estratègies que a ells i a elles els podrien anar millor per abordar les seves dificultats.

I sobretot en el cas..., no vull dir que..., els que no són adolescents, però, en el cas dels adolescents, que crec que també estem d'acord que els costa arribar als serveis que actualment tenim muntats i com els tenim muntats, doncs, hem de trencar-nos el cap per pensar com fer-nos més accessibles, com més..., parlava del servei de l'Acompanyem, i de com els podem acompanyar millor, i com trencar, potser, dinàmiques clàssiques assistencials per poder-hi arribar, no? I crec que també és un repte en el que estem tots i totes implicats, i que la Carme citava: des d'apropar-nos en els seus espais, crear espais d'escolta, no tant tipificar-los com serveis específics de salut mental, al domicili, ciberconsultes, etcètera, que facilitin...

I la idea de referent de cas o de tenir un referent amb el que es pugui acompanyar les famílies és importantíssim, perquè, abans que la situació ja hagi fet eclosió, necessitem espais de referència familiar que puguem, doncs, compartir. Així com hi ha un metge de capçalera, que es deia abans, no?, un metge de família que atén la situació i, a partir d'aquest, en tot cas, distribueix, les famílies tenim pocs llocs on podem fer aquestes consultes en clau evolutiva.

Bé, per donar temps també a la companya, volia fer aquestes propostes.

Carme Grifoll de la Esperanza

Bé, agrair totes les intervencions i tots els suggeriments, que nosaltres també seguirem fent els deures. En fem contínuament, eh?, de deures, no s'ho pensin. Nosaltres estem aquí en representació de la Pincat, però tant la Carme Calafat com jo mateixa estem treballant; jo, concretament, en un servei infantil i juvenil.

Bé, dit això, en primer lloc, els vull dir que la salut en general, i la salut mental, està definida com l'absència de malaltia, «el silenci dels òrgans», es diu. Què vol dir, això? Que mai arribarem al silenci dels òrgans, perquè «el silenci dels òrgans» què vol dir? La mort, eh? O sigui que no es tracta, en aquests moments, de dotar solament de més recursos, sinó que es tracta de repensar algunes intervencions i desenvolupar-ne d'altres per poder atendre els adolescents, les famílies i els nens d'una manera que respongui més a la necessitat que ens presenten, com hem dit abans, d'acord? Això per una banda.

Per una altra banda, respecte a la magnitud de la tragèdia, eh?, que ens deia la senyora Blanca Navarro. En aquest país tenim dades, però encara hem de treballar molt sobre les dades. No podem concloure..., o sigui, les dades ens orienten, però no del tot i, realment, necessitem un lloc on les dades puguin ser analitzades, perquè les dades per si mateixes ens diuen molt poca cosa, estem massa acostumats a les estadístiques i les estadístiques ens diuen percentatges, però realment no ens

diuen de l'anàlisi del que passa. I les dades són necessàries, però han d'anar acompanyades de l'anàlisi. Llavors, per una banda, els centres de salut mental infantil i juvenil cada mes, donem dades: els CMBD. Cada mes donem dades, donem totes les dades del món –les primeres visites, les familiars, l'accessibilitat, els tractaments psicoterapèutics, els tractaments farmacològics: totes les dades– i tenim poc retorn d'aquestes dades i no tenim un mapa. És a dir, per accedir a vegades a dades i poder fer estudis com aquests, tenim moltes dificultats. O sigui que una primera cosa seria poder tenir una base de dades eficaç, eficient i que poguéssim, d'alguna manera, tots beneficiar-nos d'això. Això per una banda.

Després, per una altra banda, amb relació a si fem una visita cada dos mesos... Mirin, a veure, no es tracta de respondre si fem una visita o no, el que vull dir és que, bé, els professionals que estan a la xarxa estan, en general, molt implicats, per una banda. I, per una altra banda, és veritat que tot el que s'ha esmentat en el dossier existeix: ens falta per contractar, potser, un psiquiatre? Ens hi passem vuit mesos, i això vol dir que tenim una més llarga llista d'espera. Però què passa? –què passa? Que també, com he dit abans, prioritzem l'atenció –prioritzem l'atenció–: quan és una demanda urgent, quan és una demanda preferent, quan és una demanda ordinària.

També, per exemple, si hem d'ingressar un noi, no hi han places d'hospitalització, l'hospital de referència està repartit a Barcelona en zona sud i zona nord, d'acord?, i uns tenim l'hospital de referència de Sant Joan de Déu i uns altres tenim l'hospital de referència del Clínic i, a vegades, no disposem de llits, amb la qual cosa els serveis han d'assumir quedar-se un temps coordinats, etcètera.

El que vull dir amb això és que sí, que la magnitud de la tragèdia pot ser gran, però també s'ha de pensar que els professionals responen, pensen... Per això requerim més espais, per exemple, eh?, per poder reflexionar i per poder fer entre tots aquestes coses, perquè no es tracta solament de l'assistència, perquè si solament estem per l'assistència, correm el risc, per una banda, de patologitzar la població i, per una altra banda, de medicalitzar-la massa, amb tot el que vol dir..., o sigui, la medicació és necessària, però la medicació també comporta efectes secundaris, etcètera.

Després, quant a les famílies, que també s'ha dit, em sembla que és molt important els missatges que es donen a les famílies. Per això, nosaltres defensem un model comunitari en què, d'alguna manera, tots hi puguem estar, eh?: que puguem mirar, fer les lectures i que cadascú faci la seva funció, perquè tots no fem la nostra funció. Però el nen no és meu o no és de l'altre, o no és de l'altre, el nen o l'adolescent és de tots i l'hem de compartir, i encara manca una cultura de poder-ho compartir.

Han de pensar que el desenvolupament de la xarxa de salut mental infantil i juvenil sempre ha anat darrere de la d'adults; no sé per què, ben bé, deu ser perquè no voten els infants, no són... Sí, o sigui, s'han de pensar aquestes coses. Però s'ha desenvolupat darrere. Per exemple, nosaltres diem ara: «Estaria molt bé fer l'hospitalització domiciliària.» Per què l'hospitalització domiciliària? Perquè un ingrés en aquestes edats pot tenir conseqüències futures; en canvi, a vegades, podem evitar els ingressos, podem accedir als nois i podem treballar d'una altra manera, i, en canvi, s'ha de començar, doncs, per dotar d'hospitalització domiciliària als adults, no als infants.

I, després, volia mencionar una cosa. Evidentment que el departament d'educació ha fet un gran esforç amb la llei d'inclusiva –ha fet un gran esforç. Jo treballa amb els instituts, treballa amb el departament d'educació i, a més, he tingut la sort de poder formar i estar en les comissions del pla integral i del pla integral quan estava amb Presidència, i això ha quedat tallat, d'acord? Bé, després... Llavors, s'ha fet un gran esforç. Però em sembla que la inclusiva ha de contemplar, si més no –si més no–, que hi ha la diversitat, i, llavors, s'ha de pensar com s'atén aquesta diversitat.

Res més.

La presidenta

Gràcies. No sé si algun grup vol afegir-hi alguna cosa, alguna pregunta? *(Pausa.)*
No? Doncs moltes gràcies a les compareixents.

I, ara, suspenem la sessió per dos minuts, per poder acomiadar les compareixents.
Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i catorze minuts.

La presidenta

Bé, comencem.

Compareixença de Quima Oliver i Ricart, coordinadora d'UNICEF Comitè Catalunya, per a presentar l'informe «No val a badar: l'Agenda 2030 en clau d'infància a Catalunya»

357-00020/12

Donem la benvinguda a la senyora Quima Oliver i Ricart, coordinadora d'UNICEF Comitè Catalunya, i al senyor Roger Garcia Rodoreda, responsable de Polítiques d'Infància i Sensibilització d'UNICEF, a qui convidem a que exposin la seva compareixença. Gràcies. *(Veus de fons.)* Tenen un temps de trenta minuts.

Quima Oliver i Ricart (coordinadora d'UNICEF Comitè Catalunya)

Companys i companyes que avui esteu aquí, bona tarda a totes i a tots. En primer lloc, en nom d'UNICEF, volem manifestar-vos que estem molt contents i molt satisfets d'estar en aquesta comissió per tractar amb vosaltres els assumptes que ens preocupen amb relació a la infància a Catalunya.

Probablement, tots i totes devem estar d'acord en que les polítiques d'infància han de ser abordades de forma transversal, i, en la nostra manera de veure-ho, aquesta comissió, malgrat no tenir el rang de comissió legislativa que hem estat demanant juntament amb altres actors i entitats, com la Pincat, ha de contribuir a assegurar aquesta mirada holística i imprescindible.

Els infants són gairebé el 20 per cent de la població de Catalunya, i totes i cada una de les decisions que es prenen en aquesta institució, en el Parlament, els afecta d'una manera o altra i condiciona les seves vides. Per tant, entenem que aquesta comissió teniu molt a dir perquè aquesta transversalitat sigui realment efectiva.

A UNICEF, el fons de les Nacions Unides per la infància, tenim la missió de promoure i defensar els drets de tots els infants arreu del món, especialment els més vulnerables, i aconseguir canvis reals en les seves vides. Acompanyem els governs, les institucions i les organitzacions perquè situïn els infants al centre de les polítiques, perquè siguin tinguts en compte com a ciutadans i ciutadanes que són, perquè s'escoltin les seves opinions i, així, garantir el seu ple desenvolupament i benestar des del naixement fins a la vida adulta.

Aquesta tasca la fem amb la Convenció sobre els drets de l'infant a la mà, que l'any vinent, com bé saben, complirà trenta anys. I des de l'any 2015, també amb els Objectius de desenvolupament sostenible previstos a l'Agenda 2030, de la qual parlarem seguidament.

Des d'UNICEF Comitè Catalunya complim aquest mandat de Nacions Unides, mobilitzant recursos per finançar programes de cooperació internacional i donar resposta a situacions d'emergència, per una banda, i per l'altra, fent seguiment de l'aplicació de la Convenció sobre els drets de l'infant també aquí, a casa nostra, per tal que els infants i els seus drets estiguin al centre de l'agenda política i social i perquè se'ls tracti com a ciutadans de present que són.

Com ja sabeu, l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible va ser aprovada per les Nacions Unides l'any 2015 i és el marc global de desenvolupament per als propers anys. Contempla disset objectius i 169 fites que defineixen una agenda comuna per construir un món més equitatiu i sostenible en termes socials, econòmics i mediambientals, i tracta qüestions cabdals a les quals la societat del segle XXI de qualsevol latitud i longitud del planeta ha de fer front: la pobresa, l'augment de les desigualtats, els retrocessos en qualitat democràtica i en drets humans, el creixement dels discursos d'odi i d'exclusió, els conflictes, la inestabilitat política i el col·lapse climàtic i ambiental.

Però el més important de l'agenda és que reclama el compromís de tots els estats del món, els quals, amb independència del seu nivell de desenvolupament, han d'aterrar-la a la seva realitat i a tots els nivells administratius i territorials. És, en definitiva, un full de ruta tant per a les polítiques internes com per a les de cooperació. I Catalunya no és aliena a aquesta crida.

Com a novetat de l'agenda, podem dir que incorpora de manera prioritària la perspectiva d'infància. Treballar en la implementació de l'agenda és avançar en el compliment de la Convenció sobre els drets de l'infant i, alhora, avançar en la convenció és condició indispensable per al compliment de l'agenda.

L'agenda ens brinda, així, una nova oportunitat, per tal que les polítiques públiques, tant a nivell intern com internacional, protegeixin i promocionin els drets de tots els infants, sense deixar-ne cap enrere i, per tant, no podem deixar escapar aquesta ocasió.

L'informe que avui us presentem ha estat elaborat per UNICEF Comitè Catalunya i és un primer exercici amb el qual volem contribuir a l'aterratge i a la localització en clau d'infància de l'Agenda 2030 a casa nostra.

Val a dir que no és una investigació exhaustiva, com ens hagués agradat, de cadascun dels temes que toca l'agenda, sinó que recull algunes dades, descriu la situació dels infants a Catalunya i inclou mesures i una primera proposta d'indicadors com a inici d'un treball que hem de continuar i dur a terme entre tots i totes.

Si bé és cert que, com hem apuntat abans, tots els objectius de l'Agenda 2030 impacten en els nens i les nenes, per a l'informe n'hem seleccionat set dels disset i la tria l'hem fet tenint en compte diversos criteris.

El criteri principal ha estat la realitat de la infància a Catalunya, com a referència, que és l'aplicat en el cas dels objectius sobre pobresa, salut, educació i violència o protecció dels infants.

Un altre criteri és el de la pertinença de posar focus en noves perspectives d'anàlisi, com és el cas de l'objectiu sobre canvi climàtic i com això afecta la infància.

A banda, hem inclòs l'objectiu sobre les ciutats, perquè assenyala explícitament el món local com a actor fonamental en la consecució de l'agenda i l'objectiu que tracta sobre la cooperació i acció conjunta per resoldre els problemes globals.

«No val a badar: l'Agenda 2030 en clau d'infància a Catalunya», així hem titulat l'informe. I per què no val a badar? Doncs perquè el 2030 és aquí, a tocar, i si volem veritablement generar canvis positius en la infància cal una major inversió en els nens i les nenes, especialment en aquells en situació més vulnerable. Cal lluitar contra la pobresa, la desigualtat i l'exclusió, sempre a partir de l'equitat, i hem de fer-ho involucrant activament els infants. Qui millor que ells i elles per identificar i centrar els problemes i aportar solucions sobre la seva pròpia vida?

Per acabar, vull tornar a insistir en la idea de fons de tot això. Elaborar aquest informe ha suposat refer la fotografia de la situació de la infància a Catalunya i dotar-la de cert futurisme, per dir-ho d'alguna manera, en sotmetre-la al prisma global de l'Agenda 2030. I ho hem pogut fer recollint els esforços, i estudis, i dades i opinions d'experts i fonts diverses que teníem a l'abast.

Hem llançat aquest treball com un primer exercici, com us dèiem abans, i una actualització, però queda molta feina per fer, que demanda, sobretot, coordinació i compromisos fermes entre entitats, ciutadania i institucions a tots nivells.

Sí, tenim dotze anys al davant per fer realitat l'Agenda 2030, però en aquests dotze anys molts infants poden veure vulnerats els seus drets si no actuem i si no definim mesures encertades i a temps.

Tenim el què i el com. Que la Catalunya del 2030 sigui més equitativa i sostenible depèn de les decisions que prenguem ara.

Abans de donar la paraula a en Roger Garcia, que és el responsable de Polítiques d'Infància d'UNICEF Comitè Catalunya, i responsable de l'elaboració de l'informe, us mostrem un dels vídeos que hem fet dintre aquesta campanya de donar a conèixer l'agenda, amb el missatge que, en temes d'infància, realment, no val a badar.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

Roger Garcia Rodoreda (responsable de Polítiques d'Infància i Sensibilització d'UNICEF Comitè Catalunya)

Bona tarda. Benvolguda presidenta, benvolgudes diputades i diputats, companyes i companys que avui ens acompanyeu... Bé, com ha indicat la Quima, l'informe «No val a badar» se centra en set dels disset Objectius de desenvolupament sostenible des de la perspectiva dels drets dels infants, partint sempre de la premissa bàsica que Catalunya no podrà complir l'Agenda 2030 si no aposta de manera decidida i contundent per la infància.

En tota l'anàlisi i el treball de l'informe, tant la perspectiva d'equitat com la perspectiva de gènere s'han incorporat d'una manera transversal. I, succintament, dir-vos que l'informe s'articula de la següent manera.

Pel que fa a l'anàlisi de cadascun dels set objectius inclou: un apunt explicatiu sobre el mateix objectiu de desenvolupament sostenible; les fites rellevants vinculades a aquest objectiu per la infància a Catalunya; la correspondència entre la convalidació dels drets dels infants i també els objectius, perquè veiem que hi ha una relació clara i rotunda entre ells; un diagnòstic de la situació de la infància amb relació a la temàtica abordada i unes propostes per contribuir, no?, com deia la Quima, a fer una primera contribució al compliment d'aquests Objectius de desenvolupament sostenible.

També incloem algunes de les recomanacions que el Comitè dels Drets de l'Infant de les Nacions Unides ha fet enguany a l'Estat per la seva especial rellevància i importància amb relació als temes que es tracten. I hem avançat una proposta d'indicadors que el que ens ha de permetre és fer un seguiment eficaç de les polítiques, dels avenços, o també dels retrocessos, i dels reptes que tinguem pendents.

I, finalment, com després exposaré, el darrer capítol de l'informe està dedicat a un conjunt de propostes de caràcter instrumental sobre el rol que ha de jugar el Govern i també aquesta institució, el Parlament, així com la resta d'institucions, per facilitar, doncs, la definició, l'articulació i el seguiment d'aquesta estratègia catalana en pro de l'Agenda 2030.

El primer dels objectius tractats a l'informe és l'objectiu número 1, que posa el focus, com podeu veure, en la necessitat d'acabar amb la pobresa i sobretot traspassar l'atenció a les polítiques de protecció social. De fet, podríem dir que de tots els objectius analitzats a l'informe aquest és un dels que concita, doncs, especial preocupació i que demanda, a parer d'UNICEF, una atenció prioritària i unes mesures realment efectives.

Per què és important per a la infància a Catalunya? Doncs perquè, com ja sabeu, el tema de la pobresa infantil és un problema de primera magnitud i és un problema estructural a casa nostra. La crisi, i la resposta a la crisi que s'ha anat donant, és cert que va comportar un increment de la pobresa infantil però hem de dir que ja abans també de l'any 2008 la situació o els indicadors de pobresa in-

fantil eren molt elevats, fins i tot en temps que es consideraven de bonança econòmica, no?, i les dades eren preocupants. Però és que actualment aquestes dades continuen sent-ho.

Quan vam fer l'informe un de cada quatre infants vivia en risc de pobresa, però ara en les darreres dades el percentatge ha augmentat: era un 27,7 per cent –estem parlant de 385.600 infants a Catalunya. Estem lluny de la mitjana de la Unió Europea, set punts per sota; és a dir, Catalunya, set punts per sobre de la mitjana de la Unió Europea, i, per tant, encara, amb aquestes dades sembla que ens allunyem més d'aquesta mitjana, no?

Per altra banda, la infància és el grup d'edat que presenta pitjors dades de pobresa. En les últimes dades la infància es troba a dotze punts: la pobresa, el risc de pobresa, és dotze punts per sobre dels majors de seixanta-cinc anys i gairebé vuit punts per sobre del conjunt de la població, no? Si mirem les llars, per exemple, si bé el 24, 2 per cent de les llars amb infants es troben en risc de pobresa, quan no hi ha infants aquest percentatge es redueix a un 15,6 per cent. Igual podríem dir –i no m'hi estendré, perquè les dades estan en l'informe tot i que algunes, com dic, ja necessiten una actualització perquè han aparegut noves dades des del moment en què vam presentar aquest informe– i passa, per exemple, amb la taxa Arope, no?, que es fixa en altres elements de la pobresa. Doncs bé, hem de dir això, que entenem que no és una casualitat, que és un resultat, també, de les polítiques que estem abordant.

En primer lloc, invertim poc en protecció social, infants i famílies –ho apuntaven també les companyes de la Pincat. I, a més a més, les transferències socials redueixen poc la pobresa infantil a casa nostra, si ho comparem, per exemple, amb altres grups d'edat o si ho comparem també amb altres països, no? Segons les últimes dades, per exemple, la pobresa infantil a Catalunya abans i després..., és a dir, amb les transferències socials es redueix cinc punts, mentre que en el conjunt de la Unió Europea l'impacte és més, aproximadament d'uns quinze punts.

I, pel que fa a les propostes, no em centraré en totes, per això està el document, però hi volia fer una pinzellada, sobretot tenint en compte també la recomanació del Comitè dels Drets de l'Infant que insta a enfortir tant les polítiques de protecció social com el sistema de prestacions familiars i per fill, no? I aquestes propostes es centren en la necessitat d'augmentar la inversió social en la infància en les famílies, sempre amb perspectiva d'equitat i amb especial atenció als més vulnerables, i situar-la com a mínim al nivell de la inversió mitjana de la Unió Europea.

I, per altra banda, una proposta que ja en el seu dia UNICEF havia formulat, que era la prestació per infant, no?, una prestació que nosaltres indiquem aquí que hauria de ser universal per cobrir els mínims essencials per gaudir d'un nivell de vida adequat. En aquest cas proposem, com a objectiu de cara al 2030, que la pobresa infantil a Catalunya es situï per sota del 10 per cent.

El segon dels objectius analitzats a l'informe és l'ODS 3, que posa focus en garantir una vida sana a tots els infants i promoure el seu benestar. Per què és important? Doncs bé, perquè, com tenim de les dades disponibles, la realitat socioeconòmica condiciona l'estil de vida dels nostres nens i de les nostres nenes: els hàbits alimentaris, l'obesitat i el sobrepès, tenir o no tenir un oci actiu, no? I, per exemple, a títol il·lustratiu, un de cada cinc infants a casa nostra presenta sobrepès i un de cada vuit presenta obesitat, però els infants pertanyents al nivell social més baix tenen el doble de possibilitats de patir obesitat. També el tema de la pràctica de l'exercici físic presenta un important biaix en funció de l'edat i del sexe: els adolescents presenten pitjors indicadors i les nenes també.

En el tema de salut mental no hi entraré, perquè ja les companyes de la Pincat, doncs, ens han exposat a bastament la situació. Per tant, a això em remeto, i al document, també, que nosaltres hem fet al respecte.

I, després, aspectes com limitacions a la cobertura sanitària, no? Algunes qüestions vinculades a llistes d'espera, on trobàvem infants; limitacions en la cartera de serveis que produeixin iniquitats, per exemple, a l'atenció oftalmològica, a l'atenció bucodental, de gran importància pel que fa al desenvolupament dels infants. I és significatiu veure com per exemple les dades mostren que el nivell socioeconòmic condiciona les visites dels infants al dentista o a l'oftalmòleg, fet que evidencia que la situació econòmica actua de barrera a l'hora de garantir el dret a la salut dels nens i de les nenes. També en aquest diagnòstic es tractaven alguns problemes vinculats a l'atenció sanitària en el cas dels infants fills de persones o vinculats a famílies que estan en situació irregular.

Aquí què proposem? Doncs una major inversió en els serveis de salut; fomentar estils de vida saludables i programes d'oci actiu amb perspectiva de gènere, especialment adreçats als adolescents, i augmentar els recursos i els programes i serveis de salut mental.

Un altre dels ODS analitzats a l'informe és l'ODS 4, que fa referència a la necessitat de garantir una experiència educativa de qualitat inclusiva. I dir-vos també que és molt important que l'Agenda 2030 fa especial menció, en aquest ODS, de l'educació primerenca, és a dir, es reconeix clarament la importància que té en el desenvolupament dels nens i de les nenes. I hi insistim: per què és important per la infància a Catalunya aquest ODS? Perquè les dades ens ensenyen que, malgrat la reducció que hi ha hagut en els darrers anys, l'abandonament escolar continua sent molt elevat a casa nostra, no? Estem parlant d'un 17,1 per cent, és a dir, set punts o gairebé set punts per sobre de la mitjana de la Unió Europea.

I no podem oblidar també els vincles que aquest indicador té, per exemple, amb la pobresa, no? Per exemple, el 9,1 per cent de les persones amb estudis superiors es trobaven en risc de pobresa, però en canvi aquest percentatge és 2,5 vegades superior en aquells casos de les persones que només han assolit, com a formació, la secundària obligatòria.

Un altre dels temes, la segregació escolar. Aquest és..., la segregació escolar, per la que hi ha centres que concentren l'alumnat amb complexitat educativa i social, continua sent un llast a Catalunya per a la igualtat d'oportunitats. I pel que fa a l'educació zero-tres ens trobem també amb desigualtats d'accés, no? Per exemple, en l'informe podem veure que, si bé aproximadament, a títol il·lustratiu, el 18 per cent dels infants de zero a dos anys són estrangers, el seu pes entre els escolaritzats era només del 5 per cent.

Ens trobem també amb disparitats entre els municipis pel que fa a les taxes d'escolarització. I paradoxalment ens trobem que són els entorns on les necessitats socials són més grans on la cobertura és inferior, de manera que les famílies amb menor capital educatiu i socioeconòmicament menys afavorides no només són les que abandonen abans els estudis, els fills, sinó que també treuen en conjunt pitjors resultats i, a més a més, són els que entren més tard en contacte amb el sistema educatiu, no?

I, per altra banda, tenir en compte també que l'alt percentatge de nens i nenes que no estan escolaritzats en aquesta franja d'edat és rellevant si tenim en compte que, més enllà de l'escola bressol, la provisió de serveis i recursos d'acompanyament i suport educatiu, doncs, en aquesta etapa, bàsicament primerenca, és escassa.

A tot això ens trobem també amb el tema de la inversió que anirem apuntant al llarg de tot el treball, no? La inversió educativa entenem que és insuficient. Segons les dades es situava en un 3,6 per cent del PIB, enfront d'un 5,11, per exemple, en què està la mitjana de la Unió Europea. I també veure la reducció de la inversió pública que s'ha produït per alumne: gairebé d'un 20 per cent entre l'any 2009 i el 2015, segons les dades disponibles.

Per altra banda, important també entrar en el tema de l'educació no formal. Sabem que també l'educació no formal és un dels motius actualment, diguéssim, que

provoca desigualtats entre els infants. Per tant, que molts infants vegin minvades la seva igualtat d'oportunitats. L'any 2014 –n'apareixien les dades– el 18 per cent dels infants menors de setze anys a Catalunya –per tant, gairebé un de cada cinc– no gaudien d'activitats de lleure de manera regular. I això, per exemple, ho hem de posar amb relació a una dada també important, que és el tema que molts instituts de secundària a Catalunya, amb jornades intensives..., doncs, també, la problemàtica que això suposa per a molts nens i nenes.

Les propostes, doncs, es centren en la necessitat d'augmentar la inversió educativa des d'un enfocament inclusiu i d'equitat; la necessitat d'adoptar un pla estratègic per acabar amb la segregació escolar; augmentar l'oferta pública de places de zero a tres anys a partir de les necessitats educatives, no?, i garantir l'equitat a través de mesures com la tarifació social –això, evidentment, sense perjudici d'invertir en altres serveis de suport a la criança i a l'educació prime-renca–, i garantir un model educatiu que tingui en compte l'alumnat. I en aquest cas proposem com a fites que la taxa d'abandonament prematur dels estudis es situï per sota del 5 per cent i que la inversió en educació respecte al PIB sigui d'un mínim del 7 per cent.

En el cas de l'ODS número 11, aquest és el que es focalitza en la necessitat de garantir un entorn segur i inclusiu per a tots els nens i les nenes, i un accés als serveis essencials. Precisament aquests és el cas d'un dels ODS que hem volgut incloure, perquè tracta un dels elements centrals en la localització de l'Agenda 2030 a Catalunya en reconèixer explícitament la importància del món local. Això no vol dir que la resta d'ODS el món local no estigui cridat a complir-lo, però en aquest cas l'ODS 11 fa una referència explícita al món local.

Per què entenem que és important el tema del cost de l'habitatge? No m'estendré amb dades perquè les podeu trobar a l'informe, però la importància que té l'accés a l'habitatge per a les condicions de vida dels infants, i també tot el tema de la pobresa energètica.

Veureu també un punt que considerem important incloure, sobretot quan parlem de l'Agenda 2030, que és el tema de les TIC, i veure com els ingressos familiars condicionen les TIC. En això també hem de fer unes lectures, que hem de trencar amb certes visions dels nadius digitals, etcètera, sinó veure que, en funció de les condicions socioeconòmiques de la família, els nens i les nenes fan un ús diferent o tenen un accés diferent a les tecnologies, i que normalment els que menys hi accedeixen a casa també són els que menys hi accedeixen a l'escola.

I després, la idea de que les ciutats no són ni prou sostenibles, ni prou inclusives, ni amigables per a la infància. Aquí ens centrem en la necessitat de proposar la necessitat d'ampliar les ajudes i la dotació de l'habitatge públic, sobretot, en el cas de les famílies, per infants; garantir que tots els infants tenen accés als recursos i serveis bàsics; una estratègia per reduir el que és la bretxa digital, i, sobretot en l'àmbit local, com hem de fer en tots els àmbits, fomentar la participació dels infants en el disseny de la ciutat, no? El tema de la mobilitat, el tema de l'ús de l'espai públic, amb especial atenció al dret al joc i, sobretot, una cosa molt abandonada: els espais públics per als adolescents.

L'ODS 13 és el que fa referència bàsicament al tema del canvi climàtic, i aquest és un dels temes que deia la Quima que havíem incorporat a l'informe perquè posa focus en noves perspectives d'anàlisi. I porta, doncs, la possibilitat de tenir nous enfocaments respecte a la infància i sobretot a la infància i els seus drets, i sobretot a la infància més vulnerable, no? Perquè tenim clar que el canvi climàtic i les seves conseqüències no afecten a tothom per igual, sinó que en són els infants en general molt perjudicats però també especialment els infants d'entorns vulnerables.

Aquí, doncs, bé, dir-vos tot el tema de la problemàtica dels gasos amb efecte hivernacle, sobretot en els entorns més urbans, que a més a més a Catalunya ha anat

augmentant. També l'insuficient coneixement que tenim encara de quin és l'impacte del canvi climàtic i les seves conseqüències sobre els infants. I també ens sorprèn a vegades, en algunes enquestes, per exemple, del Centre d'Estudis d'Opinió, la poca encara o escassa sensibilització que hi ha sobre aquesta problemàtica com un problema de Catalunya, com un dels reptes de present i de futur.

Pel que fa a l'ODS 16, aquest ODS posa el focus en la necessitat d'acabar amb la violència contra els infants i també la necessitat d'avançar cap a unes institucions més eficaces, més responsables i més transparents, que adoptin decisions sempre amb perspectiva de drets. Per què entenem que és important? Doncs primera, perquè el tema de les..., bé, el tema de la violència sobre els infants, la violència i l'abús sobre els infants, no? Tenim una evidència de que creixen aquestes denúncies, alhora que també hi ha cert convenciment de que evidentment no afloren totes les situacions que es produeixen.

Després, el tema dels infants en el sistema protector. Catalunya presenta una alta institucionalització; és a dir, no podem parlar, doncs, que el recurs als centres residencials sigui una mesura secundària, no? I, per tant, és un tema que evidentment necessita prestar-hi especial atenció. I també evidentment, les condicions o els possibles dèficits en els quals puguin trobar-se els infants que es troben en determinats centres.

Després, pel que fa als infants estrangers no acompanyats, infants i adolescents estrangers no acompanyats, entenem des d'UNICEF que cal canviar el paradigma i que ha de ser la condició d'infant la que determini la manera, doncs, plena en què com a societat tothom aborem la problemàtica, no? I cal tenir en compte les problemàtiques, evidentment, des que arriben, les pràctiques o algunes pràctiques que s'han pogut o s'han realitzat sobre el procés de determinació de l'edat, les condicions dels centres en els que resideixen, i, després, un element molt important, que és l'acompanyament en el procés de transició cap a la majoria d'edat i, per tant, cap a la vida adulta. I la necessitat, hi tornem a insistir, igual que fèiem amb l'ODS 11, de que les institucions incorporin de manera efectiva la perspectiva dels drets dels infants.

Les propostes? Doncs millorar la prevenció i la detecció de la violència, l'atenció a les víctimes. I entenem que són clau les estratègies per promocionar l'autonomia dels infants perquè ells mateixos puguin reconèixer les situacions de vulnerabilitat i garantir així també els canals i els serveis d'escolta i denúncia efectius; potenciar, també, l'acolliment familiar en detriment de la institucionalització dels nens i de les nenes; garantir als infants estrangers no acompanyats una atenció adequada, basada en la convenció i els seus drets, i unes institucions amb major perspectiva de drets, no?

I això passa, i sí que m'agradaria..., perquè entenem que això pot ser un element crucial en aquest cas, que és que, per exemple, com podem incorporar aquesta perspectiva de drets des de les institucions? Doncs, per exemple, tenim un element molt potent, i és el tema del pressupost, no? I aquí al Parlament sabeu perfectament de què estic parlant. El pressupost en clau d'infància per saber si efectivament els infants són una prioritat o no per a la nostra societat.

Cal dimensionar què destinem a la infància. Ho diu la convenció, ho diu també l'observació general 19 sobre pressupostos públics i per a la realització dels drets dels infants, i aquest any també ho ha dit el Comitè dels Drets de l'Infant a Espanya dient: «Ei, hem de fer pressupostos amb un criteri basat en els drets dels infants; on s'especifiquin les assignacions per als infants, amb indicadors, un ritme de seguiment per avaluar la seva adequació, la seva eficàcia, la seva equitat, per tal d'aplicar i veure que realment l'interès superior de l'infant és el que predomina a l'hora de fer aquests pressupostos», no?

Dir-vos que des d'UNICEF s'ha treballat per disposar d'una eina metodològica que permeti conèixer la inversió total que es fa en infància i que és un treball que mirarem de veure com articulem perquè el pugueu conèixer.

Després, tot el tema de l'avaluació d'impacte. Hi insistim: hem d'avaluar les polítiques, no només *a posteriori* sinó abans de prendre decisions, veure com impactaran en els infants. Com podem garantir, si no, que estem respectant el seu interès superior? Doncs avaluant-les, veure com poden afectar, per tal de donar-hi respostes adequades. I després, evidentment, la major difusió de la convenció i el seu contingut.

Sí, vaig acabant. Evidentment, un dels aspectes que també tenim com a repte és el major coneixement de dades sobre la infància, perquè el que hem de fer són polítiques que es basin en evidències.

L'ODS 17, molt ràpidament, simplement dir-vos que posa el focus en la necessitat de cooperar globalment, per tant, són les polítiques de cooperació. I també, doncs, ens dona la visió conjunta de que l'Agenda 2030 és una agenda global i, per tant, hem de complir amb tot això. És important perquè considerem que la perspectiva dels drets dels infants no s'incorpora del tot en els instruments de cooperació i també pel tema de la caiguda de l'aportació de la Generalitat. Aquí també establím un indicador. Veureu en l'informe que hi ha una proposta d'indicadors a 2020, 2030, que podeu analitzar, i, que, com dèiem, és una mera proposta, no?

Llavors fins aquí..., entenem que evidentment aquests indicadors els hem de treballar conjuntament, han de ser molt més complets. Però bé, el que volíem és que això fos un al·licient a l'hora de treballar en aquest sentit. Fins aquí he dit el què, però per a UNICEF també és molt important el com, no? És a dir, si efectivament volem que l'Agenda 2030 estigui aterrada a Catalunya, que posi els infants en el centre, i serveixi per ser una guia de formulació d'execució de polítiques, aquest com és clau.

Per això des d'UNICEF el que proposem és que cal l'establiment d'un mecanisme de coordinació i lideratge al més alt nivell institucional per aquesta localització de l'agenda, que garanteixi un treball transversal i cooperatiu entre les àrees de Govern de la Generalitat, les altres institucions, les entitats locals, la societat civil, no?

I de què serà responsable? Doncs de definir aquesta estratègia, que situï els infants al centre i que ha de ser elaborada en el marc d'un procés participatiu, i que sigui un instrument efectiu que permeti aconseguir resultats concrets i avaluables. Per això caldrà revisar l'adequació de les polítiques i les normatives amb relació a l'Agenda 2030; concretar els objectius a prioritzar, les seves corresponents fites; definir les fites específiques i els indicadors; assignar els recursos per fer-la efectiva i definir els mecanismes de participació dels diferents actors.

També instem a que s'elabori un informe periòdic sobre els avenços en el compliment de l'agenda i el retiment de comptes davant dels diferents actors socials amb els mecanismes que s'estableixin. I sobretot que en aquest retiment de comptes i en l'aterratge d'aquesta... (*veus de fons*) –sí, d'aquí a un minut acabo–, sobretot s'inclougui els infants, perquè la seva participació en això és bàsic.

I, d'altra banda, no voldria acabar..., el tema de quin és el rol del Parlament. Entenem que cal un paper actiu del legislador pel que fa a la promoció, supervisió i retiment de comptes de l'agenda, no? Que cal que es celebrin sessions en el Ple del Parlament sobre els avenços relatius a l'Agenda 2030; que es faci també un seguiment sectorial en les diferents comissions, tot i que també necessitem l'establiment d'un mecanisme de seguiment transversal. I algunes propostes serien, per exemple, garantir que totes i cadascuna de les propostes parlamentàries, així com les partides pressupostàries, contribueixin a les fites i, per tant, amb aquest propòsit, tota normativa que es tramiti vagi acompanyada d'una corresponent memòria d'impacte normatiu sobre el compliment de l'Agenda 2030 a Catalunya.

No ens oblidem tampoc del món local, que també ha de fer l'aterratge de l'agenda. I, per tant, com que ja m'he excedit del temps, ja acabo.

Doncs com veieu, tenim molta feina per fer. La feina l'hem de fer ara. I, vaja, que no podem, com dèiem en l'informe, no podem badar.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Jo us volia passar uns vídeos, no sé si tenim temps, o ho deixem per a després. Això el que considereu. Eren simplement uns vídeos molt curtets sobre l'Agenda 2030, en la línia de l'anterior, però vaja, si no hi ha temps ho deixem i ja està.

La presidenta

Són molt curtets?

Roger Garcia Rodoreda

Són molt curtets, sí.

La presidenta

D'acord, doncs passa'ls.

Roger Garcia Rodoreda

Quan vulgueu em talleu.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

La presidenta

Moltes gràcies als compareixents. Bé, em cenyiré al Reglament i donarem la paraula al grup proponent de la compareixença, la senyora Yolanda López, per un període de cinc minuts.

Yolanda López Fernández

Moltes gràcies, presidenta. Abans de re, agrair-los que hagin vingut a presentar-nos l'informe, la senyora Oliver i el senyor Garcia. *(Veus de fons.)* No se sent? A veure. *(Pausa.)* ¿Ahora? *(Pausa.)*

Bueno, el objetivo número 1 de la Agenda 2030 es erradicar la pobreza, sin embargo, a partir de este informe detectamos, pues, que vamos muy mal en este objetivo. Y la intensidad del riesgo de pobreza infantil ha experimentado en los últimos años un importante incremento. La brecha de pobreza de las personas menores de dieciocho años que nos indica cómo de pobres son los niños pasó del 21,1 en 2007 al 38,6 en 2016, un incremento de más del 82 por ciento en solo nueve años, cuando el conjunto de la población lo hizo del 22,3 al 29 por ciento.

Respecto a las medidas que se proponían, sobre establecer una prestación por hijo a cargo de carácter universal donde el niño sea el titular y que cubra los mínimos esenciales para disfrutar de un nivel de vida adecuado, o fortalecer las políticas de lucha contra la pobreza y la exclusión social infantil a partir de una estrategia integral que sitúe a los niños en el centro de toda acción y cuente con una dotación presupuestaria y unos indicadores específicos y suficientes, siempre desde la perspectiva de derechos y de la equidad, lo que debe contribuir a procurar unas respuestas más coordinadas y eficaces para que los niños y niñas que se encuentran en esta situación, nos gustaría destacar que ambas fueron incluidas y aprobadas en la moción sobre pobreza infantil que presentó mi grupo parlamentario hace dos plenos y que tuvo como base de inspiración este informe.

En cuanto al segundo objetivo, tampoco vamos nada bien. Una alimentación equilibrada y la práctica de actividad física son factores esenciales para que los niños disfruten de mejor salud y bienestar físico y emocional. Una dieta poco diversa y pobre en nutrientes repercute en el crecimiento y en el desarrollo intelectual de los niños y de las niñas. En Cataluña, de acuerdo con la Encuesta de salud –Esca– de 2016, solo el 5,3 de los niños y adolescentes de seis a catorce años ingerían cinco raciones de fruta y verdura al día. Qué y cómo se come está muy condicionado por las características sociales y económicas de la familia. En este sentido, el año 2016 el 4 por ciento de los niños menores de dieciséis años no se podían permitir comer carne, pollo o pescado al menos cada dos días.

Por tanto, necesitamos, como bien proponen, formación sobre hábitos saludables, pero, en nuestra opinión, no hay que fiarlo todo a la responsabilidad individual de las personas. Si tenemos un mercado donde es más económico comprarle de merienda a un niño una pasta envasada llena de grasas saturadas que dos piezas de frutas y tenemos familias que sufren para pagar cosas básicas como la comida, quizás hay responsabilidad social, también.

Por tanto, lo que hace falta es elaborar propuestas desde este Parlament para que se luche contra esta situación, y aquí apelo, pues, a todos nosotros, a todos los grupos parlamentarios. Propuestas como la moción presentada en la legislatura pasada por mi grupo parlamentario, Catalunya en Comú Podem, sobre el gravamen del exceso de azúcares y sal en alimentos envasados en caso de las bebidas azucaradas, el cual está obteniendo muy buenos resultados; una moción en la que también se proponían medidas para incentivar y facilitar el acceso a alimentos saludables.

En definitiva, es importante diseñar políticas que garanticen una buena alimentación y, por otro lado, hay que luchar contra la pobreza de las familias. Es decir, garantizar rentas suficientes para pagar una alimentación saludable.

Finalmente existe una necesidad de presentar unos presupuestos que den un giro social. Y aquí apelo a los grupos que dan soporte al Govern, que frenen el continuismo y que dejen de poner tiritas a los problemas que hay que paliar. Es necesario que se realicen propuestas valientes en inversión social e ir incrementando en los próximos años para alcanzar los objetivos que el informe de UNICEF apunta para que Cataluña cumpla los objetivos mundiales de la Agenda 2030 para el desarrollo sostenible. *(Veus de fons.)* Dime.

La presidenta

No, que vagi acabant.

Yolanda López Fernández

Ja he acabat.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup de Ciutadans i té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. Empiezo, como siempre, agradeciendo la comparecencia de UNICEF Cataluña en el Parlament. De hecho, ya tuvimos la oportunidad de vernos en el mes de mayo en la presentación del informe «No val a badar» en el Palau Maricaya. Y, bueno, encantada de volveros a ver.

En el informe se hace referencia a puntos importantes en políticas de infancia para cumplir los objetivos que marca la Agenda 2030 de Naciones Unidas, y ciertamente tenemos mucho trabajo por hacer.

Temas fundamentales del informe: acabar con la pobreza infantil. Parece una utopía porque desde que iniciamos..., bueno, desde que esta diputada que les habla inició su actividad parlamentaria, estamos pidiendo el aumento de la inversión en políticas de infancia, y la verdad es que hasta la fecha no hemos conseguido nada.

Estamos hablando de un 0,8 por ciento del PIB en inversión en infancia. Y nos parece que las políticas que está realizando el Govern son débiles, y a los resultados me remito, porque, como usted bien..., como el señor Roger Garcia ha indicado, se ha elevado la cifra de menores en riesgo de pobreza, llegando a 385.600, y esto quiere decir un 27,7 por ciento de menores en riesgo de pobreza. Nos parece vergonzoso, nos parece alarmante y apelamos a la responsabilidad política del Govern y de los grupos que dan apoyo al Govern que están en esta comisión.

Coincidimos en que la renta de los padres y el mercado laboral son elementos que determinan la pobreza infantil. Cataluña es una de las comunidades autóno-

mas donde la renta de los padres influye más, ciertamente, en la educación de los hijos. En su informe también trasladan análisis sobre..., bueno, lo que he comentado, la debilidad de políticas públicas. Y coincidimos con ustedes en la importancia de la ley para garantizar la prestación por hijo a cargo y la implementación de la renta garantizada de ciudadanía para paliar la pobreza, y en este caso la pobreza infantil.

En el tema de garantizar el acceso a la salud, los recursos son insuficientes, como se indica en el informe. Mi compañera Blanca nos ha alarmado, también, en su anterior intervención, sobre el acceso a la salud mental infantil diciendo que solo se está atendiendo a uno de cada dieciséis menores que necesitan un tratamiento de salud mental infantil. Este dato nos parece alarmante y queremos preguntarle su opinión al respecto. También queríamos preguntarle sobre qué opinan de la falta de equidad en los diferentes territorios en el acceso a la salud.

Nosotros hemos presentado muchas iniciativas, entre ellas hemos presentado que se dé cobertura a la salud mental y oftalmológica. Se ha aprobado..., bueno, se aprobó esta iniciativa en la legislatura pasada. La hemos vuelto a presentar. Lo que pasa es que el Govern promete y promete, y no obtenemos resultados, no se realiza nada.

Respecto a educación. Bueno, la educación es el mejor ascensor social, es clave para garantizar la igualdad de oportunidades. Recordamos que, como he indicado antes, somos una comunidad autónoma donde la renta de los padres influye mucho en la educación de los hijos. Tenemos una tasa escolar, de acuerdo con su informe, de uno de cada seis jóvenes que abandonan prematuramente los estudios. Y estos datos no nos parecen propios, como defienden los grupos que dan apoyo al Govern, de un *model d'èxit*, más bien nos parece un modelo de fracaso.

También vemos fundamental la importancia de la inversión en educación cero-tres. Recordemos que este Govern lleva cuatro años invirtiendo cero euros en educación cero-tres. Se puede llenar la boca hablando de igualdad, pero cuando hablamos de una política cuya eficacia está demostrada para garantizar la igualdad entre hombres y mujeres, cero euros de inversión en los últimos cuatro años.

También vemos clave, coincidimos con ustedes en la necesidad de prevenir y detectar las situaciones de abuso sexual infantil y de todo tipo de violencia contra la infancia. Nosotros presentamos una ley en la anterior legislatura para prevenir los casos de violencia contra la infancia y para elevar los protocolos a una ley, una ley integral.

Y respecto a la DGAIA, pues, qué le vamos a decir que no sepan ustedes, con los titulares que estamos viendo cada día sobre los problemas que tenemos en los centros y, ciertamente, como ha indicado en su informe, sobre la institucionalización elevada de los menores y los problemas que existen con los menores no acompañados.

Volverles a agradecer su trabajo y muchas gracias por venir.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Socialistes i Units per Avançar, la diputada Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias, presidenta. Primero que nada, dar las gracias a UNICEF Cataluña por haber venido a explicarnos hoy este informe. Yo también tuve la posibilidad de asistir en mayo a la presentación que se hizo en el Palau Macaya, y en aquella ocasión tomé nota de cinco puntos que yo pienso que esta Comisión de la Infancia debería tener en consideración, porque tendemos siempre a repetir los mismos datos, de que la media de lo que se invierte en políticas de infancia y familias está lejos de la media europea, pero hay otras cifras que revelan lo mal que está el tema de la infancia en Cataluña y que deberíamos tomar en consideración.

Una es..., en aquella ocasió Roger Garcia explicaba el tema de que la pobreza infantil es un problema estructural en Cataluña, que realmente en tiempos de bonanza y de crisis hemos tenido unas cifras que no se corresponden al nivel económico que tiene Cataluña. Y que yo creo que esto en algún momento tendríamos que tomárnoslo en serio, porque, como apuntaba también la diputada Valencia, vamos repitiendo, repitiendo a lo largo de los años esto, pero se dice que se va a hacer, se aprueban resoluciones y mociones en el Parlament diciendo que se va a igualar la inversión, pero esto no se avanza. En algún momento esto tiene que dejar de ser un problema estructural.

Otra cuestión que creo que está en esta comisión –o cuando hablamos de temas de infancia también en la Comissió d’Afers Socials– y del que no hablamos suficiente es el tema de la educación y cómo influye en la reproducción del círculo vicioso de la pobreza que se transmite de padres a hijos. En parte, porque no estamos invirtiendo lo suficiente en educación, y porque, además, los colegios que sufren más los recortes, la falta de inversión, son los colegios que están en las zonas más desfavorecidas, cuando debería ser justamente lo contrario: deberíamos estar haciendo el mayor esfuerzo de inversión en educación en aquellas zonas donde están estas familias para realmente alcanzar, luchar contra..., o sea, intentar conseguir la igualdad de oportunidades o por lo menos nivelar. Y realmente eso es algo que no se cumple. La cifra que daban de que destinamos solamente el 3,7 por ciento del producto interior bruto a esto es algo que, en algún momento, además del tema del 0,8 por ciento de las políticas de infancia y familia, tendríamos que solucionar.

Un dato especialmente interesante de este informe es el tema de la brecha de pobreza de las personas menores de dieciocho años, que nos indica cómo de pobres son los niños pobres. Y según el informe, indica que esto ha pasado del 21,1 por ciento en 2007 al 38,6 por ciento el 2016, lo cual revela un incremento del 82 por ciento..., y en parte a veces la cifra de pobreza infantil que subió un poco, bajó un poco, no indica cuánto ha afectado realmente a los sectores más desfavorecidos, y creo que este dato es realmente muy significativo.

El cuarto aspecto que me gustaría destacar es el hecho de cómo la presencia de hijos e hijas en una familia sigue siendo un factor de empobrecimiento. Y esto es algo que no se soluciona. El hecho de que en uno de cada cuatro hogares con niños la pobreza se situaba en un 24 por ciento de los hogares más pobres, mientras que las que no tenían hijos solo eran uno de cada siete. O sea, realmente el hecho que apuntaban de la necesidad que haya una prestación por hijo a cargo para poder solucionar esta situación.

Y lo último es lo del mercado del trabajo, que realmente..., cómo el hecho de que la recuperación económica no está ayudando a que las familias más vulnerables que tienen hijos a su cargo se recuperen. O sea, realmente lo que está pasando es que la pobreza se está haciendo más aguda y se está cronificando en los sectores que son más desfavorecidos.

El Gobierno de Pedro Sánchez, una de las primeras medidas que adoptó al asumir, fue nombrar una alta comisionada para la Agenda 2030, que es la periodista Cristina Gallart, una catalana. Y mi grupo parlamentario piensa que el Gobierno de Cataluña tendría que también priorizar alcanzar los objetivos de esta Agenda 2030 nombrando o creando una comisión, o algo similar, que permitiera avanzar en estos objetivos, de los cuales estamos muy lejos.

En el último debate de política general se aprobó una moción, que creo que era del Grup Republicà, ¿les suena?, ¿sí? (*Veus de fons.*) ¿Sí, Rut? Es la moción de la Agenda 2030, ¿era vuestra? Creo que sí. (*Pausa.*) ¿No? Bueno, pero el Parlament aprobó recientemente que se debería desplegar en un plazo de tres meses un acuerdo nacional para la Agenda 2030. Con lo cual creo que el Parlamento de Cataluña está haciendo un esfuerzo por avanzar esto.

Y tengo una pregunta, que es que me gustaría saber su opinión de cómo se están coordinando las distintas administraciones para poder alcanzar este objetivo. Porque entiendo que esto requiere una coordinación entre el..., bueno, a nivel internacional, con el Gobierno de España, con el Gobierno de la Generalitat, las administraciones locales. O sea, que tiene que haber una gran coordinación para realmente avanzar en la consecución de estos objetivos.

Bueno, esta era mi intervención. Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Republicà, i té la paraula la diputada Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Primer de tot, doncs, agrair la compareixença avui d'UNICEF i anem aquesta voluntat propositiva que avui duien. També comentar que, com la majoria de grups parlamentaris, també estàvem aquell 17 de maig a la presentació de l'informe, i crec que d'entrada això ja és un bon senyal, que la majoria o tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra tenim la voluntat de que aquesta sí que sigui la legislatura de la infància. I, de fet, ja hi feia referència la senyora Oliver, que ha de ser necessari que totes les institucions han de dur aquesta acció als nivells administratius i territorials, i es despleguin aquestes mesures amb polítiques públiques i així garantir el bon desenvolupament per a tots els infants.

La Convenció sobre els drets dels infants, doncs, reconeix que han de viure amb plenitud, desenvolupar-se i créixer, i malauradament és una evidència que avui en dia i aquí a Catalunya no tots els infants gaudeixen d'aquests drets i, per tant, pateixen una exclusió i una desigualtat. Per tant, crec que l'Agenda 2030 ha de ser una eina per poder acabar amb totes aquestes qüestions, com hi feia referència, i entomar aquestes millores per abolir-ho.

Dels disset objectius, dels ODS que han presentat, doncs, jo volia fer referència a quatre. I principalment un és l'erradicació de la pobresa. La pobresa durant la infància condiona la vida del desenvolupament inicial de l'infant. Per tant, és evident que, si hi ha pobresa infantil, no hi hauran totes les oportunitats i, per tant, ja s'entra en un cicle de precarització de la persona. Per tant, és important que aquesta pobresa inicial no aparegui mai. I també feien referència que en la taxa de risc de pobresa, entre els diferents grups d'edat la infància és el col·lectiu més castigat. Per tant, creiem que és important analitzar aquesta problemàtica i fins i tot anar més enllà d'un aspecte monetari.

També un dels aspectes importants a què fa referència el vostre informe és la temporalitat dels contractes, la baixa remuneració, el percentatge del temps parcial. Per tant, tot això són factors que no estableixen una economia a les famílies. I, per tant, un motiu més, no?, doncs, perquè anem a la pobresa infantil. Per tant, creiem..., i a més a més no podem obviar que les famílies que es troben més en aquesta situació, perquè a més a més s'hi afegeix ja una bretxa salarial, són les monoparentals, i les monoparentals..., mares, en aquest cas. Per tant, des d'aquí creiem que hem d'erradicar també la pobresa des de..., també amb una perspectiva més d'entorn familiar. I de fet la Convenció sobre els drets dels infants també obliga els estats a permetre que els pares, i les mares, i els progenitors i la família en si, doncs, exerceixin aquestes responsabilitats com a tal.

També comenta l'informe, i s'hi ha fet referència, que el sistema de protecció social a Catalunya té una capacitat limitada per reduir la pobresa. Llavors, aquí us volíem traslladar una qüestió: quina creuen que ha de ser la solució per tal que aquesta capacitat no sigui limitada, i anar més enllà d'una inversió econòmica, i tenint en compte que ara es vol replantejar també el sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.

I també voldríem fer un esment d'aquest apartat, que és sobre la prestació de fill a càrrec. D'entrada, creiem que una prestació universal no és la millor eina per a l'erradicació de la pobresa, ja que un infant d'una família d'una renda alta tindria la mateixa prestació que un infant nascut en una família en situació precària. I també, una mica, preguntar com es justifica en aquest sentit la prestació de caràcter universal.

Un altre objectiu a què feia referència és garantir una vida sana i promoure el benestar. També feien referència –ho enllaço amb un altre objectiu dels que han comentat, no?– a tenir un entorn favorable; tenir accés a les xarxes tant socials com comunitàries és important per no excloure els infants. Però també és molt important, doncs, una alimentació i uns hàbits saludables, en aquest sentit, perquè és cert, i també hi feien referència, que els infants que viuen sota el llindar de la pobresa solen tenir uns hàbits saludables i alimentaris que no són recomanables i que afecten el seu benestar, i la majoria de casos també és per desconexió de les famílies mateixes, i crec que això també s'hauria de tenir en compte.

Però tot i així, no?, nosaltres apostem també perquè com a mínim una part d'aquests drets dels infants sigui coberta, però això no vol dir que ens haguem de quedar aquí, ni molt menys. Per això creiem que les beques menjador també s'haurien d'ampliar en aquest sentit per tal que més infants, doncs, puguin tenir com a mínim –i hi insisteixo, no quedar-nos aquí– un àpat cobert. També hi fèiem referència, no?, a...

La presidenta

Diputada, vagi acabant.

Rut Ribas i Martí

...–vaig acabant– la salut mental, i també n'hem pres nota a la passada compareixença de les companyes de Píncat.

I, bé, per no allargar-me, però sí que vull fer referència sobretot a un tema molt important, i és que no podem obviar el silenci i l'estigmatització del suïcidi, i més ara que és la principal causa de mort entre els joves.

Bé, per anar ja acabant i anant al gra, sí, una educació de qualitat. També volíem comentar-vos –ja vaig molt al gra, eh?– sobre la segregació, que això també afecta, doncs, que els infants migrats tinguin uns resultats més baixos. Llavors, també traslladar una pregunta de quina creuen que ha de ser la solució perquè no es produeixin aquestes diferències entre alumnat migrat i alumnat autòcton, més enllà de saber que la segregació és el principal handicap, eh?

I ho deixaria aquí perquè se m'acaba el temps.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn per al Grup de Junts per Catalunya, i té la paraula la diputada Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Moltíssimes gràcies. I, abans que re, moltíssimes gràcies i enhorabona, doncs, per aquest informe, per la seva exposició, a la senyora Quima Oliver i al seu company.

No val a badar, està clar, és això, no?, claríssimament. No hem de perdre el temps, no ens hem d'aturar, no ens hem de relaxar ni tan sols un moment en lluitar pels drets dels infants i per assolir aquesta mirada holística, que ja fa temps que hi estem treballant, des del departament, aquesta transversalitat cap a la infància.

I també, com feia la diputada Ribas, jo també m'atreveixo a dir que, per a tots els grups parlamentaris que estem aquí presents, la infància, claríssimament, és una gran prioritat; discreparem en els instruments, no?, però claríssimament la infància

és una prioritat absoluta pel que suposa –com deia abans, quan ens han presentat l'altra compareixença– de present, però també sobretot, sobretot pel que suposa de futur per a la nostra societat, i, per tant, claríssimament que volem posar els infants al centre de totes les polítiques per garantir el seu ple desenvolupament com a ciutadans de ple dret que són.

Deia que la infància és el present però sobretot és el futur, tal com ens il·lustraven els vídeos que ens han presentat, uns vídeos molt emotius, perquè realment hi veus ara infants i hi veus joves, adults ja, no?, del demà.

És clar, jo..., pel nostre grup parlamentari volem pensar que el 2030, amb una Catalunya sota forma de república, farà temps que treballarem per un món més equitatiu, per un món més just, i que protegirà la seva població més vulnerable, com és en aquest cas la infància, i gestionant els nostres propis recursos, no únicament podrem posar tiretes, no?, sinó que aconseguirem finalment rebaixar els índexs de pobresa, tenir la inversió pública en protecció social equiparable a la mitjana europea, és a dir, el 2,4 del producte interior brut, tal com demanen els diferents experts del sector. I per això –per això, per això– treballa el nostre grup parlamentari.

L'agenda que ens presenten està clar que és un instrument que ens ajudarà moltíssim per avançar en la Convenció sobre els drets dels infants, i de la qual, com bé deia la senyora Oliver, doncs, n'és una conseqüència, no? I que l'informe, diguem-ne, l'entendem com una fotografia de la infància a Catalunya, i també amb aquesta projecció de futur.

I l'avís inapel·lable –inapel·lable–, i, per tant, això ens ho apuntem, de que, si no s'actua en molts infants es vulneraran els seus drets, i cal, doncs, per tant, que actuem de forma decidida per poder complir amb tots els ítems de l'Agenda 2030.

I per això estem –per això estem. El nostre grup parlamentari, i com a grup que dona suport al Govern, farem tots els esforços, amb aquesta necessària mirada transversal, no?, que ja és, com he dit abans, un dels objectius del Govern: treballar transversalment per tal de ficar els infants al centre de totes les polítiques.

I amb aquests set eixos que han subratllat dels disset, diguem-ne, que hi estarem molt i molt amatents i treballarem per seguir aquesta guia.

I, finalment, sí que jo vull tornar a felicitar..., i també vull, doncs, posar en valor tot el treball del Comitè Catalunya d'UNICEF, no?, i en aquest cas tota la tasca que fa des de fa temps, desenvolupant, i per la redacció també d'aquesta Agenda 2030, que n'és un dels resultats.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Bé, ara els compareixents tenen... (*Veus de fons.*) D'acord. Tenen deu minuts per poder respondre a les preguntes.

Quima Oliver i Ricart

Gràcies. En Roger facilitarà més tot el que són les qüestions més referides a l'informe, però jo, així, en termes generals, i com que hi ha una inquietud més que res en el tema de pobresa, no?, que tots compartim, òbviament, i és una inquietud que nosaltres, més enllà d'haver-ho inclòs dintre del que és l'agenda, és un tema que hi treballem..., i una de les grans dificultats que ens hem trobat a l'hora de fer aquest exercici, d'aquesta agenda, és que no tenim dades.

També ho han ja assenyalat les companyes de Pincat abans, però, vull dir, realment quan tu vols agafar l'Agenda 2030 i dius «aquí hi han disset objectius», ho vols aterrar, vols saber com és la situació de la infància sota disset prismes diferents, encara que siguin molt genèrics, però dius «és que tots els objectius afecten la infància»..., aleshores el gran limitant és que no tenim dades, no en disposem, o estan desfasades o...

El que deia la diputada del PSC, sobre que els indicadors de pobresa ja en temps de bonança ja eren una cosa alarmant, que després ens vam posar tots les mans al cap en temps de crisi, però que encara continua augmentant, és un dels temes que nosaltres ens continuem plantejant. I realment no és només parlar de, bé, si l'indicador puja o baixa, què fem o què deixem de fer, de la mà de dir hem d'incrementar i hem d'eleva la inversió en la infància, sinó lligat amb la falta de dades i el desco-neixement que en tenim.

Un dels temes que nosaltres ens hem plantejat a l'hora de fer aquest informe, i després, allò, en el moment de digerir-lo, i de dir «bé, i ara què fem amb això?» –a banda d'anar-lo a presentar a tots els actors i a tots els nivells administratiu, perquè com dèiem és molt important que això també s'aterri a nivell local, perquè són els que de cara a l'agenda també han de tenir un rol primordial–, és com és la pobresa a Catalunya. O sigui, sabem quin índex de pobresa tenim, però com és el nen pobre a Catalunya, i en què l'afecta en diferents contextos. I aquesta informació, almenys des de les indagacions que nosaltres hem fet i amb altres companys que estan treballant el tema, no hi és.

Aleshores, aquí se'ns obria com una necessitat o una oportunitat, i que la posem una mica sobre la taula, de dir: potser hauríem de conèixer exactament què està passant amb la pobresa, com és aquest perfil de nen pobre a diferents llocs del territori, i perquè per les mesures que es puguin arribar a adoptar potser serien més efectives, o no.

Bé, l'abordatge més integral, o més holístic, no?, d'un fenomen com aquest, i que veiem que es va allargant i que està com una..., que és com una malaltia que tenim a dintre, aquí, que no acabem de trobar-li el què.

Dues cosetes més, molt en la línia del que promulga UNICEF, és que per nosaltres, òbviament, la infància ha d'estar en el centre de les polítiques; que la inversió, doncs, l'hem d'incrementar, òbviament.

Però també hi ha un tema que és el tema de la participació, no? Vull dir, més que res per veure si això és com una clau de desencallar: algunes maneres, potser, de com involucrem o com fem participar els infants i els adolescents en el diagnòstic o en la manera de com fem les polítiques o com les dissenyem. I aquí sí que és una assignatura pendent, en comparació amb altres: doncs, indicadors que afecten a la infància, potser són d'aquells, per dir-ho així, són els drets de participació més..., no?, perquè estan en segon nivell però no, estan al primer nivell, i han de ser claus. I l'hauríem d'incorporar i donar-li una prioritat.

Per a la resta, Roger, si vols respondre tu, les altres qüestions.

Roger Garcia Rodoreda

Sí, moltes gràcies per tots els comentaris, per totes les aportacions que ens heu anat fent. Intentaré ser una mica sistemàtic, però, bé, disculpeu-me si m'oblido d'alguna cosa, o hi ha alguna cosa que considereu que hi hauria d'aprofundir més i no ho he fet.

Res, el que estava comentant la Quima: doncs, evidentment, el tema de la pobresa, volem que no sigui una utopia avançar en la seva erradicació, no? I, per tant, així ens ho plantegem. Per això fins i tot en els indicadors que estipulàvem, dèiem: «Ei, com que el 2030 sona molt llunyà» –que no ho és, però sona molt llunyà– «també fem-ho el 2020», que per al 2020 falta un any, pràcticament. I tenint en compte que a més a més l'agenda va ser aprovada per Nacions Unides el setembre del 2015, és a dir, que amb la broma ha passat ja un terç del temps dedicat a l'agenda, i, per tant, per això dèiem «no val a badar», perquè realment és el que ens preocupa.

Som conscients de que la lluita contra la pobresa infantil necessita un abordatge holístic, no?, que deia la Quima ara, i necessitem polítiques transversals. Per tant, som conscients també, quan estem parlant de pobresa, que no estem parlant única-

ment de l'ODS 1, estem parlant de tots els ODS. És a dir, quan estem fent mesures en temes d'educació, estem lluitant contra la pobresa; quan estem fent mesures en temes de zero-tres, estem lluitant contra la pobresa.

Per tant, el que hem de fer és veure que aquestes polítiques siguin integrals i que sempre donin resposta a la clau que nosaltres dèiem, no?, de dir, aquesta equitat, aquesta..., posar el focus sobretot en els infants que es queden endarrere, perquè l'objectiu de l'agenda és això: que cap persona quedi endarrere, és a dir, que el progrés a les nostres societats no vagi a costa de cap persona. Aquesta és la màxima, que no per coneguda, doncs, no aplicada de l'Agenda 2030; és a dir que no hi haurà cap progrés si deixem nens i nenes endarrere.

I la idea aquesta d'aquesta transversalitat, és a dir, aquí, com a Comissió de la Infància, el rol que podeu jugar en això és brutal, perquè més transversal que la infància en l'Agenda 2030 gairebé m'atreviria a dir que no podem trobar-hi res. Evidentment que hem de sumar moltes altres agendes, com per exemple l'agenda de gènere, que també és absolutament transversal. Però la infància, aquí? Vaja, és clau, no?

Som conscients que, per exemple, a l'hora de lluitar contra la pobresa i de generar oportunitats..., un dels elements que dèiem, la prestació. Bé, som conscients que una prestació per si sola no canviarà de la nit al dia tota la realitat de la pobresa infantil. El tema que diguem que és universal..., entenem plantejaments que puguin dir-se, bé, «focalitzem-nos primer en alguns col·lectius», ho entenem perfectament.

Però sempre el que tenim clar és que al final a vegades, per a o per be, sempre hi ha col·lectius d'infants que, quan posem determinats llindars, quan posem determinats topalls, quan posem tot això, acaben quedant-se alguns fora. Per tant, el que volem és que com a mínim els que realment ho necessiten surtin beneficiats d'aquesta prestació, que a més a més tampoc no estem dient quelcom extraordinari, vull dir, és una cosa que molts països europeus tenen, no? Per tant, escolta, doncs, mirem què està funcionant en aquests altres entorns i quines polítiques podem fer en aquest cas, però sempre amb aquesta mirada holística, transversal, i sent conscients que implica tocar moltes coses.

El tema del treball és important, evidentment que és important, de les famílies. Però també som conscients que a dia d'avui treballar o no treballar, el paradigma aquest del treball se'ns n'ha anat una mica en orris, perquè és que resulta que treballar no és garantia perquè una persona estigui o no en situació de pobresa. Per tant, els nens i les nenes que depenen, pengem econòmicament d'aquestes famílies..., ens trobem amb aquesta situació.

Per altra banda, la prestació el que també ajuda a situar és que els infants són ciutadans de dret, i, per tant, posar focus en que són ciutadans, i, per tant, tenen dret a que les seves necessitats bàsiques, tal com estan establertes en la convenció, siguin cobertes. I per això diem que ha de ser una prestació a favor dels infants, perquè no volem parlar només d'ajudes a les famílies i tot això; ei, també en els infants. Com s'articula? Ja ho veurem, no? Això s'escapa una mica de la nostra competència i també del que nosaltres puguem aportar. Però realment el que volem és que l'infant, si el volem situar com a ciutadà de dret, que és el que diu la convenció, i que fa gairebé trenta anys que ho està dient..., és el que hem de fer.

Què més? Sí, s'ha parlat de les bretxes, tot això..., clar, són dades. O sigui, les dades, realment..., i insisteixo en el que ens deia la Quima, no?, que necessitem més coneixement. Les dades són molt importants, però després, també, més enllà de les dades, hem de conèixer què vol dir ser un infant en risc de pobresa a Catalunya el 2018. Doncs això ho hem de saber, hem de poder tenir aquesta fotografia, de dades i després del que no són dades, d'aspectes molt més qualitius en aquest sentit. I això és un deure que tenim, perquè realment hem de veure què vol dir això, quines implicacions té per a un nen estar en aquesta situació a Catalunya el 2018.

Què més? El tema de l'educació. Doncs bé, sí, sí, efectivament, sabem que hi ha collectius que estan molt més..., és a dir, que els seus resultats són molt pitjors, que són..., vull dir, sí, i un dels collectius, evidentment, és el collectiu de nens i nenes estrangers, o fills de persones arribades a Catalunya, etcètera. Sí, sí, aquestes dades les tenim. I a més a més és preocupant, perquè a vegades, en comparativa amb altres països, les situacions de desigualtat entre uns collectius d'infants i uns altres són molt més elevades.

Per tant, sí que hem de posar remei a això. Una és, bàsicament, evidentment, la lluita contra la segregació, i donar oportunitats als llocs, és a dir, a aquells llocs, a aquells espais més segregats, donar les oportunitats pertinents, i tenir en compte els infants, i tenir en compte els nens i les nenes i les seves famílies, també, com aquestes famílies poden acompanyar els infants en el seu procés educatiu.

Se m'acaba el temps, oi? (*Pausa.*) I, per altra banda, bé, se'ns preguntava també el tema de la coordinació, exacte. Bé, sabem que s'estan fent moviments a nivell, no?, tant d'Estat com també d'aquí de Catalunya en pro d'aquesta transversalitat de l'agenda. Però bé, el fet que estiguem aquí, doncs, també és per impulsar això. Nosaltres el que volem és que tot això estigui al màxim nivell –al màxim nivell–, d'acord? I, per tant, que es prenguin les decisions que sigui, nosaltres no direm quina decisió s'ha de prendre al respecte. Però sí que diem que hem de garantir aquesta transversalitat, i la màxima coordinació de tots, de tots els actors. Al Parlament, aquí, teniu un rol importantíssim, essencial, evidentment, també des del Govern, i, per descomptat, també, totes les institucions. Hem de procurar que aquesta coordinació sigui efectiva, perquè, si no la fem, doncs, no arribarem enlloc.

Un dels valors de l'Agenda 2030, i que és superútil i superinteressant per a la infància, és que trenca els compartiments estancs entre qüestions. Per tant, l'Agenda 2030 promou això: que ens coordinem. I què millor per a la infància que coordinar-se, si és que realment també aquesta transversalitat la volem garantir. Això és el que hem de procurar. I això és el que nosaltres, amb aquesta contribució a l'informe, doncs, hem volgut assenyalar.

I estarem encantats de que aquestes línies s'adoptin, estarem encantats d'insistir en que s'adoptin, i sobretot perquè veiem que hi ha un consens, hi ha un consens en el tema d'infància. Doncs si hi ha un consens en el tema d'infància, fem-ho, no?, que realment aquestes polítiques traspuïn aquesta voluntat de posar els infants en el centre i això sigui una realitat efectiva.

I, per tant, estarem encantats que això sigui així i, per descomptat, podeu comptar amb UNICEF per a qualsevol acció encaminada en aquest sentit.

La presidenta

Moltes gràcies. Si algun grup vol fer alguna aportació... (*Pausa.*) No? (*Veus de fons.*) Doncs es dona per acabada la compareixença.

Farem un recés de dos minuts per poder acomiadar-los, i els donem les gràcies per haver vingut.

Roger Garcia Rodoreda

Gràcies. Només dir... Sí, comentar-vos que us fem..., que us donarem l'informe, d'acord?, físicament. Vull dir que suposo que molts ja el teniu en PDF o el que sigui, però us donarem un..., sí?, ara us el donem físicament, d'acord?

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i es reprèn a les sis de la tarda i sis minuts.

La presidenta

Comencem? Reprenem la sessió. Sí? (*Pausa.*)

Proposta de resolució sobre l'avaluació dels casos de malnutrició infantil
250-00015/12

Ara comencem pel punt quart de l'ordre del dia, que és una proposta de resolució sobre l'avaluació dels casos de malnutrició infantil, i la presenta la diputada Beatriz Silva, del Grup Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias, presidenta. El año 2014 el Govern aprobó desplegar un protocolo para la detección y el seguimiento de casos de niños y niñas con dificultades de acceso a una alimentación adecuada. *(Pausa.) ¿Se escucha bien? ¿Sí? (Pausa.) Vale.*

Este protocolo nació a raíz de las denuncias de las entidades sociales, que desde la llegada de la crisis económica comenzaron a detectar casos de niños y niñas con malnutrición infantil. Pero también porque la Encuesta de condiciones de vida y hábitos de la población de 2011 evidenció que el 4 por ciento de los niños y niñas menores de dieciséis años en Cataluña sufría privaciones materiales que afectaban su alimentación. En concreto, casi cincuenta mil niños y niñas no se podían permitir comer carne o pescado al menos cada dos días, lo que en la práctica se traducía en una ingesta insuficiente de proteínas. A estas carencias se sumaban otras, como la de no poder consumir fruta o verdura fresca con regularidad, ya que resultaban inaccesibles para sus familias.

Los últimos datos disponibles acerca de esta cuestión son los que facilitó el propio Departament de Benestar Social i Família en 2015 en una respuesta a la pregunta presentada por el Grupo Parlamentario Socialista, en la que informaba de que 70.239 niños, niñas y adolescentes se encontraban con dificultades de acceso a la alimentación.

En 2016 el Govern anunció que la implementación de este protocolo estaba en marcha, y este Parlament aprobó la Resolución 17/XI, en la que se instaba a presentar una evaluación de este protocolo en el primer semestre de 2016.

En junio de este año se aprobó, además, un protocolo de actuación conjunta entre los departamentos de Afers Socials i Famílies i Ensenyament que incluía la detección de la malnutrición infantil, así como la provisión de una comida correcta para los niños y niñas que se encontraban en esta situación durante el periodo no lectivo.

Sin embargo, estamos en 2018 y no hemos vuelto a tener datos acerca del número de niños y niñas que siguen en esta situación, si las medidas que se han adoptado han permitido revertir los casos de malnutrición detectados en 2015, ni cuáles son los mecanismos de seguimiento. Solo se ha informado de que en junio de 2016 el Govern aprobó este protocolo de actuación que incluía la coordinación entre los diferentes departamentos, pero no se ha vuelto a hablar de presentar la evaluación de ninguno de los dos protocolos, ni tampoco hemos tenido acceso a los datos que nos permitan conocer cómo está esta situación.

El Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar solicitó en julio pasado una copia de las actas de las reuniones del grupo de seguimiento interdepartamental de los niños, niñas y adolescentes con problemas de malnutrición, y como respuesta recibimos tres actas correspondientes a 2013 y 2014. No hay ninguna documentación posterior, por lo cual no tenemos constancia de qué realmente se está haciendo.

Al mismo tiempo, no hay nada que haga pensar que la situación económica de las familias afectadas haya mejorado. Los especialistas apuntan a que la crisis no solo afectó en mucho mayor medida a las familias que se encontraban en situación de pobreza, agudizando su situación, sino que la recuperación no ha alcanzado aún a este grupo de la población.

Esta propuesta de resolución pretende que se cumplan los protocolos aprobados, que incluyen evaluar periódicamente los datos sobre el número de niñas, niños y adolescentes atendidos por casos de malnutrición, y también presentar al Parlament los datos actualizados.

Hemos llegado a una transacción con los grupos parlamentarios de Junts per Catalunya y Republicà, para flexibilizar un poco los plazos en que debe presentarse la próxima evaluación, porque queremos que esta cuestión se desencalle y creemos que hay que poder disponer por fin de los datos actualizados y la información respecto a cómo está evolucionando la situación.

Me gustaría decir que, a pesar de que la transacción incluye que debería, como máximo, presentarse una evaluación en el segundo trimestre de 2019, esperamos que sea antes, porque realmente llevamos desde 2015 sin tener ningún dato, y creemos que esto debería ser prioritario. O sea, que sería bueno no esperar hasta el último momento, realmente, para hacer efectivo lo que hemos transaccionado en la resolución.

Quería también señalar que no aceptamos la propuesta inicial de enmienda, porque creemos que esta es una cuestión realmente importante, y que no se trata de tener las cifras sobre pobreza infantil –que más o menos de esto vamos teniendo–, sino que realmente tenemos que saber qué está pasando con la malnutrición, que es un apartado específico dentro del fenómeno de la pobreza infantil en Cataluña.

Antes de terminar mi intervención me gustaría destacar que realmente tendríamos que tomarnos en serio esto. Si no disponemos de los datos, si no hay una evaluación, si los protocolos no están funcionando, difícilmente vamos a poder desplegar las políticas públicas necesarias para luchar contra un problema que realmente es clave, porque la privación de la alimentación en los niños en los primeros años de vida tiene un impacto irreversible en el desarrollo físico, intelectual y emocional de los niños y niñas, pero también es un factor que condiciona para que no puedan salir de la pobreza en la edad adulta y a lo largo de su trayectoria vital.

O sea, incluso antes..., que lo que comentábamos antes en la comparecencia de UNICEF con respecto al tema de la educación, pues el tema de la alimentación es fundamental. Un niño que solo tiene una comida correcta una vez al día en el colegio y que luego durante las vacaciones hay un día que come bien, dos días que come mal, difícilmente va a poder tener un éxito educativo, se va a desarrollar de una manera normal. Con lo cual creo que realmente tendríamos que intentar trabajar en serio en esta cuestión.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Segons el Reglament... (*Veus de fons.*) No? Cada grup té deu minuts. Si us sembla, proposem cinc minuts. Per assentiment, sí? (*Pausa.*) Per a cada grup cinc minuts?

Xavier Quinquillà Durich

Normalment acostumen a ser dos minuts i mig. I jo crec que és més que suficient com per defensar el posicionament de cadascú. (*Veus de fons.*) No és suficient. Bé. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula el diputat Quinquillà.

Xavier Quinquillà Durich

En qualsevol cas, que si per unanimitat estem tots d'acord en aquest *timing*, el podem modificar sense cap problema. Jo faig aquesta proposta per agilitzar una mica la sessió. I, en tot cas, amb la flexibilitat que pot administrar la presidenta en el cas que algú, doncs, necessiti allargar una mica aquest temps.

(*La presidenta dona la paraula a Elisabeth Valencia Mimbrero.*)

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí, gràcies, presidenta. En aquest cas no ens importa. Però que no volem que això sembri un precedent en cap comissió. I vull que quedi constància d'aquest tema.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. Llavors, entenem que, avui, cinc minuts? *(Veus de fons.)* Dos i mig? *(Pausa.)* D'acord, intentaré ser flexible.

Bé, ara té la paraula per al Grup de Ciutadans la diputada Elisabeth Valencia. *(Veus de fons.)* Perdona. Per defensar les esmenes, té la paraula el diputat Xavier Quinquillà, del Grup de Junts per Catalunya.

Xavier Quinquillà Durich

Gràcies, presidenta. Començo agraint al grup proposant la proposta de resolució, que compartim, compartim sobretot pel que suposa aquesta demanda, justificada, de disposar de dades concretes per poder abordar una problemàtica que ens ocupa i ens preocupa.

En aquest sentit, dir que tot això, com bé ha dit la diputada, obeeix a un protocol que des de l'any 2016 ha implementat, doncs, una coordinació interdepartamental entre la xarxa educativa, sanitària, social i l'àmbit d'equips bàsics de serveis socials i salut, a partir de la qual s'ha pogut començar a fer un treball interdepartamental per tal de detectar de la forma més precisa possible quina és la realitat respecte a la malnutrició infantil.

En aquest sentit, dir que les dades concretes de malnutrició no són fàcils d'obtenir d'una forma objectiva i fiable, en el sentit que cal una integració que tècnicament no és fàcil, de fet com a tal no existeix enlloc, ni a Catalunya, ni a l'Estat ni tampoc a l'entorn europeu –estic parlant d'una interoperativitat entre l'àmbit d'ensenyament, atenció primària i serveis socials bàsics.

En qualsevol cas, això no és impediment perquè es faci i s'assumeixi el compromís, tal com es subscriu en la transacció que hem pactat, de fer aquesta avaluació com a mínim un cop l'any, i en aquest cas hi ha un primer compromís, que és presentar abans del segon trimestre de l'any 2019 aquestes dades relatives a la malnutrició infantil.

En qualsevol cas, nosaltres el que proposàvem i no s'ha acceptat a l'esmena era fer-ho des d'una visió més globalitzada, tenint en compte no només l'àmbit de la malnutrició, sinó el que és la pobresa infantil en el seu conjunt, perquè del que es tracta és no només de tenir una foto concreta d'un problema determinat, sinó analitzar tot el context i totes les seves causes. I, en aquest sentit, doncs, ens hauria agradat poder tirar endavant aquesta proposta d'aquest estudi molt més ampli, en el qual, lògicament, hi tindrien cabuda àmbits molt directament..., que tenen una incidència molt directa sobre el que és la malnutrició, com és tot l'àmbit dels menjadors, de l'accés a menjadors. En aquest sentit, dir també que el nou decret de menjadors millora aquest accés amb la millora de les beques menjador, per exemple, i tot el que són àpats en període no lectiu, i tot el tema de centres oberts.

En qualsevol cas, dir que subscriu, donem suport a la moció amb el text definitiu, transaccionat, i que esperem que a partir de totes aquestes àrees i aquests informes regulars, doncs, puguem tenir un diagnòstic més precís per poder abordar de la millor manera possible aquest problema, que hauríem d'intentar extingir al més aviat possible.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula el diputat Bernat Solé, del Grup Republicà.

Bernat Solé i Barril

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, traslladar al grup proposant i a la resta de grups que nosaltres, doncs, evidentment, estem d'acord en el fons d'aquesta proposta de resolució, malgrat que no estiguem d'acord amb la forma com s'ha enfocat. Nosaltres, des del Grup Republicà, no parlarem de «malnutrició», parlarem de «pobresa infantil», perquè la pobresa infantil és la realitat que tenim en dife-

rents sectors de la societat, i la malnutrició és una conseqüència d'aquesta realitat. Per tant, ens hagués agradat que en les esmenes proposades s'hagués pogut incorporar aquest concepte, però finalment no ha pogut ser.

De totes maneres –i no m'hi allargaré–, s'ha fet un recordatori de com s'ha arribat fins aquí. El 2014, doncs, es va aprovar aquest document; aquest document deixava clar que per tractar aquesta problemàtica s'havia de ser multidisciplinari, i, per tant, aquesta multidisciplinarietat té una dificultat, té una dificultat a l'hora d'obtenir les dades. I, per tant, el protocol que s'aprova més tard, concretament l'any 2015, el que fa és posar en valor totes aquelles eines que el Govern ha anat desplegant, i també m'hagués agradat que s'haguessin recordat, com, per exemple, garantir un àpat diari, per exemple; o integrar la xarxa de serveis socials del nostre país en aquest procés de solució d'aquest problema; també ens hagués agradat que s'hagués pogut incorporar la feina que s'està fent des dels ens locals o des dels consells comarcals. I, per tant, ha calgut un temps per poder fer aquest procés d'avaluació. I per aquest motiu no ha estat fins ara, o fins als propers mesos, que es poden presentar aquestes dades i aquesta avaluació.

Per tant, agraïm que s'hagin pogut acceptar aquestes esmenes, concretament, doncs, allargar el període d'entrega d'aquesta avaluació al segon trimestre de l'any 2019.

I, finalment, posar en valor que durant tots aquests anys la situació també ha millorat malgrat que queda molt recorregut. Per una banda, doncs, s'han establert unes prestacions econòmiques en el sistema de protecció, s'han establert unes beques menjador, hi ha hagut provisió d'àpats en període no lectiu, treball en hàbits i berenars saludables, etcètera.

Finalment, reiterar que l'enfocament ha de ser molt més global: ha de ser un enfocament que el que faci és posar al centre de les polítiques del Govern el que és la pobresa infantil, i a partir d'aquí estic segur que resoldrem, doncs, aquesta malnutrició, que és evident que encara avui plana en la nostra societat.

Moltes gràcies. I votarem, en els dos punts, a favor.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per al posicionament dels grups, el Grup de Ciutadans, la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí; gracias, presidenta. Bueno, empezamos negando la mayor, que el diputado de Esquerra Republicana ha hecho referencia al protocolo..., bueno, a que ellos quieren hablar de «pobreza infantil», y no de «malnutrición infantil», y quiero recordarle que hay un decreto aprobado por el Govern sobre el protocolo de malnutrición infantil entre los diferentes departamentos. Entonces, la verdad es que no entiendo por qué nos pide a nosotros que hablemos de pobreza infantil, cuando desde el Govern se está hablando de malnutrición.

Dicho esto, quiero agradecerle al Partido Socialista la iniciativa, que va en la línea de lo que defiende la Convención de Naciones Unidas sobre los derechos del niño, que es el derecho del niño a gozar de una vida y un nivel de vida saludable.

El derecho a la alimentación es un derecho reconocido a nivel internacional, y debe ser exigido a las administraciones. En este caso, debemos exigir a la Generalitat que cumpla y garantice este derecho a la alimentación. Este derecho no únicamente comporta que se disponga de suficientes alimentos para nutrirse adecuadamente, sino que se pueda acceder a recursos y a medios necesarios para garantizar esta correcta alimentación. Nosotros pensamos que este derecho a la alimentación condiciona enormemente el goce de otros derechos humanos, y es importante en estas edades de infancia.

Durante los años de la crisis, es cierto, como ha indicado la diputada del Partido Socialista, hubo un repunte de casos de malnutrición infantil y de denuncias de

estos casos en el informe del Síndic de Greuges y de diferentes entidades sociales. Por eso el Govern aprobó –y reitero: el Govern aprobó– el protocolo de actuación con diferentes departamentos implicados sobre la detección de casos de malnutrición infantil, en el que participan Treball, Afers Socials i Salut.

Nosotros pensamos que, de acuerdo con estos datos que tenemos de pobreza infantil que se han hablado en la anterior comparecencia, en la que hablábamos de unos 385.000 menores en riesgo de pobreza infantil, es importante detectar los riesgos de malnutrición infantil que pueden ser derivados de estos casos.

Por tanto, queremos pedir compromiso al Govern en este sentido, y no queremos pensar que estos brindis al sol que están realizando los grupos que dan apoyo al Govern van en la dirección de un poco tapar que no se está reuniendo este comité interdepartamental.

Por tanto, más compromiso y menos brindis al sol, por favor. Y necesitamos transparencia y que los datos sobre estas actuaciones se nos trasladen a la mayor brevedad posible.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn per al Grup de Catalunya en Comú Podem, la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Abans de res, com que hi havia compareixences no li he dit abans que sort i encerts en la nova presidència, que la pobra està nerviosa. (*L'oradora riu.*)

La presidenta

Gràcies.

Yolanda López Fernández

Bueno, la malnutrición infantil como fruto de la pobreza que sufren algunas familias es un problema, pues, que afecta a un número demasiado elevado de niños en Cataluña, como también lo hemos estado viendo en el informe de UNICEF hace un momento, niños y niñas que no tienen una alimentación equilibrada, garantizada y que, por tanto, no reciben todos los nutrientes necesarios para asegurar un buen crecimiento. Hace años que se viene denunciando esta situación en el Parlament por parte de entidades y profesionales que trabajan con las familias afectadas por la pobreza.

Por eso votaremos a favor de la propuesta de resolución, ya que estamos totalmente de acuerdo.

Respecto a las enmiendas, lo encontramos más lógico que sea anual y no trimestral, tiene su sentido.

Y, bueno, y en la segunda, pues, el motivo de atrasar o flexibilizar, si lo queremos hacer más amable, la presentación del informe nos hace entrever que no se ha hecho lo necesario por parte del Govern, algo que ha reclamado ya este año otra vez el Síndic de Greuges. Como nos ponen las noticias, el síndic reclama un mayor esfuerzo «per combatre la pobresa i els seus efectes amb motiu del Dia Internacional del Dret a l'Alimentació».

Y ya está. Menos de *dos minuts i mig*.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la diputada Beatriz Silva, del Grup Socialistes i Units per Avançar, per posicionar-se sobre les esmenes i la transacció.

Beatriz Silva Gallardo

Sí; no, yo solo quería puntualizar que el tema de que haya un protocolo para evaluar cómo está la malnutrición infantil no se lo ha inventado mi grupo parlamentario, es un protocolo que fue elaborado por el Govern. Y si el Govern ahora ha decidido que

ese no es el criterio, nos lo podría explicar. Pero, claro, no es que estemos haciendo una propuesta nueva, sino que estamos pidiendo que se cumplan cosas que ya se han aprobado, por lo cual no entiendo mucho por qué en el fondo se nos pone en esta situación.

Bueno, de todas formas, la aceptamos.

La presidenta

Té la paraula el diputat Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Sí, molt breu. La indicació de substituir «malnutrició» per «pobresa», simplement, i especialment en el punt 2, el que volia evidenciar és que fer una avaluació únicament de la malnutrició no ens porta a la resolució del problema. La malnutrició ha de passar per una anàlisi molt més global, i, per tant, aquesta era la voluntat d'incorporar el concepte de pobresa.

Res més.

La presidenta

Diputada, haurà de llegir el text transaccionat perquè consti en la gravació.

Beatriz Silva Gallardo

Okay. Lo siento, pero no lo tengo a mano. *(Pausa.)* Bueno, antes de leerlo querría decir que en la propuesta inicial que se hizo había desaparecido la palabra «malnutrición» de los dos puntos, o sea, se pretendía reemplazar «pobreza infantil» por «malnutrición». Y vuelvo a lo mismo: no es que nosotros nos hayamos inventado esto; o sea, si realmente el Gobierno ha decidido que no se mide así, y que esto..., pero no puede ser que ahora nos diga: «No, no, esto, en realidad, todo esto que hemos ido aprobando desde 2015, que se anunció, no, no, ahora no es así.» O sea... *(Veus de fons.)* Sí.

¿Las dos esmenes? *(Pausa.)* Sí, sí.

«De modificació del punt 1: “Avaluar almenys un cop l’any les dades sobre el nombre d’infants i adolescents que es troben en situació de malnutrició, tal com estableix el document de desenvolupament del protocol per a la detecció i el seguiment de situacions de dificultat en l’alimentació d’infants i adolescents.”

»L’esmena transaccional 2, de modificació del punt 2, és: “Presentar abans del segon trimestre de l’any 2019 al Parlament de Catalunya l’avaluació sobre les dades relatives a la malnutrició infantil a Catalunya.”»

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara..., bé, el text. *(Veus de fons.)* Bé, és igual. Gràcies.

Bé, ara procedim a la votació de la proposta, amb les esmenes transaccionades, entenc, i acceptades.

Es poden votar els dos punts conjuntament? *(Pausa.)* Sí? D’acord.

Doncs procedim a la votació.

Vots a favor?

Aprovada per unanimitat, llavors.

Proposta de resolució sobre la pobresa infantil

250-00089/12

Ara passem al cinquè punt de l’ordre del dia, la Proposta de resolució sobre la pobresa infantil, i té la paraula la diputada Beatriz Silva, de Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Sí; muchas gracias, presidenta. Como resultado del debate de política general este Parlamento aprobó una resolución presentada por mi grupo parlamentario en la

que se instaba al Govern a aumentar progresivamente la inversión en políticas de infancia y familia hasta alcanzar la media europea del 2,4 por ciento del producto interior bruto en los próximos dos años.

También en esta resolución se instaba a situar la lucha contra la pobreza infantil como una prioridad de la acción del Govern, tomando en cuenta que las cifras de pobreza infantil son uno de nuestros principales problemas.

Esta propuesta de resolución busca avanzar en el cómo se hace realidad poner como prioridad la lucha contra la pobreza infantil. Los países que han conseguido reducir más la pobreza infantil en el mundo son los escandinavos, y ha sido posible porque han integrado el bienestar de la infancia en la política global.

¿Qué quiere decir esto? Que conciben todas las políticas públicas partiendo de la base de que la infancia y la juventud son recursos valiosos de los que depende el futuro de la sociedad, y que el bienestar de la infancia debe ser el eje vertebrador de todas las políticas públicas.

Se trata de aumentar las ayudas a las familias, pero también el acceso a la vivienda pública para que ningún niño o niña tenga que vivir en una casa que no reúne las condiciones adecuadas. Se trata de aumentar la inversión en educación, que actualmente es solo del 3,7 por ciento del producto interior bruto, hasta colocarla en el 6 por ciento previsto por la Ley de educación de Cataluña. Se trata de reducir las listas de espera y el acceso a la salud, pero también garantizar que todos nuestros niños y niñas puedan disponer de atención bucodental y oftalmológica integral, que puedan acceder a actividades extraescolares y de ocio que potencien la igualdad de oportunidades.

Es este el camino que creemos que debe seguir Cataluña si quiere combatir en serio un problema que no es nuevo pero que la crisis ha agudizado, ya que son las familias pobres con niños y niñas a su cargo las que han visto más deteriorada su situación en estos años.

Creemos que no podemos seguir haciendo ver que este problema no existe o que no disponemos de los recursos necesarios para afrontarlo. Cataluña dispone anualmente de un presupuesto global de 35.000 millones de euros en el que se pueden priorizar cuestiones como la lucha contra la pobreza infantil.

Estamos hablando, además, de porcentajes, es decir, de la parte de nuestros recursos que se destinan a políticas de infancia y familia, y que se encuentran muy lejos de la media europea del 2,4 por ciento del producto interior bruto. Mientras sigamos destinando solo un 0,8 por ciento de nuestro PIB esta situación no mejorará.

En este sentido, hemos llegado a algunas transacciones con los grupos parlamentarios de Junts per Catalunya y Republicà para poder sacar adelante esta propuesta, porque queremos que cuente con el máximo apoyo posible.

Quiero dar las gracias a la Montse Macià por su buena disposición a negociar. Gracias.

La presidenta

Ara té la paraula la diputada Montse Macià, del Grup Junts per Catalunya.

Montserrat Macià i Gou

Gràcies, presidenta. Sí, està clar, també d'entrada esmentar l'esforç del Grup Parlamentari Socialistes, i també, està clar, dels grups parlamentaris que donem suport al Govern per intentar arribar a acords via acceptació d'esmenes, o acceptació del text original o la transacció.

Perquè és que està clar, nosaltres ho tenim claríssim, que lluitar contra la pobresa infantil solament ho farem amb garanties d'èxit si des dels diferents enfocaments ideològics sumem esforços i estratègies. Perquè aquest entenem que és un tema de país, com hem dit tantes vegades al llarg d'aquesta tarda, i que com a tal necessita respostes amb el màxim consens possible.

I és que estem totalment d'acord en la diagnosi que vostè fa a l'exposició de motius, no?, i que les compareixences de Save the Children, sí, i de la Creu Roja, en el marc de les proppassades comissions, ens van remoure la consciència, no?, per les dades punyents que no per sabudes deixen de continuar impactant.

I està clar, ho tenim clar, hem d'augmentar progressivament la inversió pública en protecció social fins a arribar a la mitjana europea del 2,4 per cent del producte interior brut, tal com ho demana l'informe de l'anàlisi de la situació dels infants de Save the Children.

Per la qual cosa està clar que votarem a favor d'aquest punt.

Tot i això, està clar que..., dir que aniria molt bé de poder tenir, de poder acordar l'instrument de mesura de la despesa per tal de poder comparar dades, ja que no hi ha un criteri de selecció dels diferents ítems i variables per poder comparar els resultats de forma homogènia. En aquest sentit, també dir que des de la DGAIA s'està treballant en el disseny d'un instrument d'avaluació de la inversió pública en infància per tal de poder avançar en aquest coneixement.

Altrament dir que, està clar, tenim els instruments jurídics adequats per garantir els drets dels infants, tenim la llei, tenim el Pacte per a la infància, però sobretot, sobretot tenim l'instrument que el desplega, aquest pacte, que el desplega i en fa seguiment, i aquesta eina és el Pla d'atenció integral de la infància i l'adolescència, i, per tant, enteníem que l'havíem d'aprofitar.

I creiem que el més important del Pacte per a la infància és precisament tenir aquest instrument, un instrument que consolida el sistema de polítiques públiques, i, per tant, enteníem que era important, doncs, poder-ho recollir dins el text final de la PR, i, per tant, estem contents d'aquesta transacció.

En definitiva, i per no allargar-nos-hi, el nostre vot és favorable a la PR, com no pot ser d'una altra manera, després de les transaccions a les que hem arribat.

I dir que per una qüestió d'ètica, de treballar pel bé comú i per aquest objectiu de treballar per aconseguir un món millor, el nostre objectiu, pel qual des del Govern treballem, és capgirar, no?, la realitat de la pobresa infantil, i que tots els nens i nenes puguin gaudir del seu dret fonamental d'assolir el nivell de benestar adequat per al seu desenvolupament.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara, per al posicionament dels grups, té la paraula la diputada Laura Vilchez, del grup de... (*Veus de fons.*) Ai, perdó. Per defensar les esmenes, té la paraula la diputada Rut Ribas, del Grup Republicà.

Rut Ribas i Martí

Molt bé, gràcies, presidenta. Seré molt breu, aniré força al gra.

Re, d'entrada, doncs, agrair la predisposició del Grup Socialistes i Units per Avançar per poder haver arribat a acords. D'entrada, nosaltres ens sentíem força còmodes amb la PR presentada, però creiem que havien d'haver-hi algunes..., les aportacions, vaja, que hem afegit per acabar-la de complementar.

I un dels punts destacats que consideràvem que s'havia de contemplar era el Pla d'atenció integral a la infància i l'adolescència, ja que és l'instrument per al desplegament i el seguiment d'aquestes polítiques d'infància i també per al desplegament del que contempla la convenció en si.

També, doncs, a la resta, hi donem el suport. També creiem que s'han d'incrementar els recursos per tal d'arribar a la mitjana europea, i fins i tot no cal ni posar-nos topalls en aquest sentit.

I també voldria fer el matís, doncs, d'haver acceptat la darrera esmena, que fa èmfasi en el parc públic d'habitatge, ja que creiem que era molt agosarada la proposta, encara que tant de bo que s'hi pogués arribar. Però agraiem que s'hagi pogut fer aquesta acceptació d'esmenes, ja que actualment els percentatges no ens permeten poder complir a curt termini la proposta inicial.

Per tant, agraïm la bona voluntat d'haver pogut arribar a acords, i donarem suport a la PR.

I, llavors, no sé si ho he de dir aquí: primer de tot, doncs, que retirem l'esmena, diria que és la número 1, que equival al punt 2 de la PR. *(Veus de fons.)* Es retira una..., vam quedar que retiràvem una esmena. *(Veus de fons.)* És l'esmena 1, que fa referència només al punt 2. *(Pausa.)* Sí? *(Veus de fons.)* Sí, és en l'inicial, per tant, retirem l'esmena. Hi faig referència perquè en una passada comissió ja em van dir que ho havia de dir en el meu torn, per això hi faig referència ara.

I gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara sí, ara és el posicionament dels grups, i té la paraula la diputada Laura Vílchez, del Grup de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Sembla que avui es veuran en aquesta comissió les PRs de la vergonya, i en aquest cas parlem de pobresa infantil. El 27 per cent –com ens han comentat abans, ens comentava UNICEF–, 27,7 per cent dels nens i nenes a Catalunya amb dades d'octubre, viuen en situació de pobresa o d'exclusió social. Una dada que..., a mi personalment no m'entra al cap com pot ser que aquest Govern, amb totes les resolucions, totes les mocions que té pendents d'executar, compromisos adquirits amb els grups d'aquesta cambra, es permet el luxe de parlar d'alguns temes dels que parlen contínuament, cada dia, i que no sigui aquest el seu principal objectiu.

Per mi és una falta de respecte més a aquesta institució i als grups parlamentaris, que algunes vegades s'han obert a negociar peticions d'inversió en infància inicial per fer-los el camí més fàcil, donant per descomptat que aquests acords es complirien i que s'hi posarien. Sense anar més enllà, només amb el nostre grup aquest Govern té acords proclamats, tant en comissió com en Ple, des de fa anys i que no compleix. Té una llei sobre infància i l'adolescència guardada en un calaix des del 2010; té el Pacte per a la infància signat per tots els grups des del 2013, un pacte que, per cert, es va haver de signar per tapar la incapacitat de desplegar la llei que s'havia aprovat tres anys abans. Tot i així vam signar tots els grups parlamentaris aquest pacte, i tampoc es compleix.

D'aquest Govern, doncs, com deuen comprendre amb això que els he explicat, ja no ens creiem res. Tampoc ens creiem quan surt el conseller a dir que treballaran per abordar aquest tema de la pobresa, perquè sincerament el conseller ja no és creïble.

El 2018, el conseller, el que hauria d'estar fent seria presentant ja els resultats de les polítiques que fa anys que hauria d'estar aplicant, i no ho fa. L'únic que fa és deixar passar el temps, com si el temps no contribuís a cronificar la pobresa en les famílies catalanes, com si deixar passar el temps contribuís a alguna cosa.

I no és que desobeeixin les resolucions que aquí s'aproven, com les que va negociar amb nosaltres d'augmentar la inversió en infància fins arribar a la mitjana europea, sinó que han permès –han permès– aquests anys que la pobresa infantil augmenti en un 10,6 per cent l'últim any, segons les dades de l'Idescat. Ni credibilitat ni confiança, té aquest Govern per nosaltres.

I nosaltres, per la nostra part, no tornarem a acceptar esmenes del Govern per continuar allargant aquesta agonia. Exigirem mesures concretes. Esperem el proper pressupost amb ganes, per poder treballar i tornar a arrencar compromisos fermes i seriosos, si és que això fos possible d'aquest Govern.

Per tot això, donarem suport a aquesta proposta del Partit Socialista, malgrat que no estem d'acord, per això que comentàvem, amb algunes esmenes que s'han acceptat.

Els anuncio ja des d'aquí que la moció que es veurà al proper Ple del Parlament, presentada per Ciutadans, va en aquesta mateixa línia, i que, per tant, almenys per la part que ens toca, estarem vigilant, intentant despertar aquest Govern que està immòbil en un somni de fantasia en el que es troba immers.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara té la paraula la diputada Yolanda López, pel Grup de Catalunya en Comú Podem.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Hace justo dos plenos atrás nuestro grupo parlamentario presentó una moción, que fue aprobada, sobre pobreza infantil. Allí ya hemos aprobado el compromiso de doblar inversión en la infancia en los presupuestos de 2019 para ir haciendo camino en acercarnos a la media europea del 2,5 por ciento del PIB, y aparte de muchos otros puntos importantes para luchar contra la pobreza infantil, que algunos son coincidentes con esta resolución que hoy nos trae el Grupo Socialista sobre, por ejemplo, salud, vivienda.

De hecho, los datos que citan en la PR del informe de Save the Children lamentablemente, pues, ya han sido superados. Los últimos datos en la Encuesta de condiciones de vida hecha pública el pasado verano por el Idescat dicen que el año pasado el riesgo de pobreza infantil alcanzó el 28,5 por ciento de la población menor de dieciséis años; es un 4,5 por ciento más que el año anterior; quiere decir que un tercio de nuestros niños sufre riesgo de pobreza, son cerca de cuatrocientos mil niños, una cifra que debería hacernos estremecer.

Evidentemente, estamos del todo de acuerdo en reclamar al Govern que cumpla con la Ley, aprobada en el Parlament, de derechos y oportunidades de la infancia y la adolescencia, y que la desarrollen; una reclamación que ha sido votada también mil veces en mociones y resoluciones y con recursos.

Y, bueno, pues la votaremos evidentemente a favor.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per posicionar-se sobre les esmenes i l'acceptació. *(Veus de fons.)* Sí, però ens n'hauria de llegir el text definitiu.

Beatriz Silva Gallardo

Sí, l'esmena transaccional 1 és: «Consolidar un sistema de polítiques públiques en infància i adolescència a Catalunya de manera transversal a partir del Pla d'atenció integral a la infància i a l'adolescència.»

I l'esmena transaccional 2 és: «Reforçar polítiques d'infància que atenguin en tota la seva extensió la Convenció sobre els drets de l'infant, pel que fa a la prevenció, la defensa i la promoció dels drets de l'infant, per mitjà del Pla integral d'atenció a la infància i a l'adolescència.»

La presidenta

Entenem que la resta de punts es mantenen.

Beatriz Silva Gallardo

Sí, sí.

La presidenta

Gràcies, diputada.

Ara procedim a la seva votació.

El punt número 1.

Vots a favor...? *(Veus de fons.)* Votem tot junt? Sí? *(Pausa.)* Perfecte.

Votem la proposta.

Vots a favor?
Queda aprovada per unanimitat.
Perfecte.

Proposta de resolució sobre la protecció dels menors que pateixen abusos sexuals i maltractaments

250-00112/12

Ara passem al punt 6, la Proposta de resolució sobre la protecció dels menors que pateixen abusos sexuals i maltractaments. Té la paraula la diputada Beatriz Silva, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias, presidenta. Los estudios realizados en Cataluña revelan que alrededor del 17 por ciento de la población infantil ha sufrido abusos sexuales en la infancia. Sin embargo, los datos oficiales detectan apenas un 2 por ciento de la población que la ha padecido.

Esto se explica porque destinamos recursos insuficientes tanto para la detección como para el tratamiento y la rehabilitación de las víctimas. Actualmente existen solo dos unidades especializadas en el diagnóstico integral del abuso infantil, y ninguna de ellas forma parte de la cartera de servicios del Instituto Catalán de la Salud.

Durante la última legislatura el Parlament de Catalunya aprobó varias resoluciones para abordar esta cuestión. Esta propuesta de resolución busca dar cumplimiento a estas iniciativas, que surgieron del consenso de los distintos grupos parlamentarios para abordar un problema que es grave y que necesita ser priorizado.

Entre otras cosas, estas resoluciones instan al Govern a poner en marcha medidas de capacitación para los profesionales que se relacionan con menores, de manera que puedan detectar las situaciones de abuso, pero también la creación de figuras de referencia para aquellos adolescentes más vulnerables, por ejemplo, los que sufren discapacidad o los menores extranjeros no acompañados.

También insta a hacer efectivos los cambios necesarios en el sistema judicial para evitar que los niños y niñas tengan que testificar más de una vez y revivir así el trauma.

Es necesario también que los protocolos existentes puedan ser evaluados con periodicidad y poder impulsar campañas de sensibilización para que la sociedad tome conciencia de este problema.

Quiero agradecer la disposición de todos los grupos parlamentarios a votar favorablemente esta propuesta de resolución, y espero que podamos avanzar en esta cuestión.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes té la paraula la diputada Imma Gallardo...

Beatriz Silva Gallardo

Retiraron las enmiendas.

La presidenta

Però jo ho tinc aquí a l'ordre, han d'intervenir. *(Veus de fons.)* Ho hem de fer constar, perquè està a l'ordre del dia. Sí? *(Pausa.)*

Té la paraula la diputada Imma Gallardo, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Imma Gallardo Barceló

Moltes gràcies, presidenta. Bon vespre a tothom. Doncs el Grup de Junts per Catalunya votarem favorablement aquesta proposta de resolució presentada pel Grup de PSC i Units per Avançar, com no podríem fer d'una altra manera, perquè a aquesta problemàtica tan greu cal continuar-hi donant resposta.

Coincidim amb el grup proposant que es destinen recursos insuficients per al diagnòstic, el tractament i la rehabilitació, i que dues unitats especialitzades en el diagnòstic integral de l'abús sexual infantil en dos hospitals catalans també són insuficients.

Coincidim que els professionals dels diferents àmbits que estan en contacte amb la infància continuen sense rebre una formació inicial i continuada sobre l'abús sexual. I a més hi ha una manca de coordinació interdepartamental amb relació a la protecció, la detecció i la derivació d'aquests casos, que encara ho dificulta més.

Tot i així, és voluntat del departament, com no podria ser d'altra manera, seguir impulsant totes aquelles mesures que vetllin per la prevenció de l'abús i les explotacions sexuals.

Tal com deia l'informe que l'organització Save the Children ens va presentar en aquesta mateixa comissió fa pocs mesos, també és molt greu que el sistema judicial sigui tan llarg i dolorós per als infants, i que sovint acabi afavorint la revictimització, ja que obliga aquests infants a repetir l'experiència dolorosa que han patit fins a quatre vegades en els diferents serveis que l'atenen. Segons els experts, aquest procés influeix en la taxa de processos legals que acaben sense condemna per la falta de proves, que representa el 73,7 per cent dels casos. Això vol dir que set de cada deu processos judicials iniciats per un cas d'abús sexual a un menor acaben en sobreseïment.

Estic convençuda que entre tots plegats, tant a nivell dels grups parlamentaris com dels diferents departaments implicats, conjuntament amb les organitzacions pro drets dels infants, continuarem el camí iniciat per tal que aquest percentatge es redueixi dràsticament.

Ja en tenim precedents, de col·laboració entre departaments i amb les entitats. Abans he recordat –quan la diputada Casamitjana parlava dels esforços que s'han de fer..., hi feia referència, no?, per treballar tots plegats–, doncs, que a principis dels noranta ja es va aconseguir de manera pionera que als judicis a menors s'incorporessin els advocats. Per tant, aquí animo a que continuem aquest camí endegat, perquè és un tema molt, molt complicat.

I votarem favorablement la PR.

Moltes gràcies.

La presidenta

Diputada, ha de dir que es retiren les esmenes.

Imma Gallardo Barceló

Ah! Retirem les esmenes. Disculpa.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la diputada Jenn Díaz, del Grup Parlamentari Republicà.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres també retirarem les esmenes i, per tant, el que votarem serà el text inicial.

Crec que, quan parlem d'abús infantil i de maltractament, el que estem fent és parlar en definitiva d'un abús de poder, que podríem dir que forma part del funcionament de la nostra societat. Però quan es tracta dels infants és encara més perillós: per la vulnerabilitat absoluta dels nens i les nenes que el pateixen, especialment s'agreuja la situació, però és una qüestió que hem d'abordar més enllà d'aquest debat.

Com en el cas de les violències masclistes que pateixen les dones –i faig aquesta comparativa, perquè, hi insisteixo, crec que són qüestions d'abús de poder que

van estretament lligades–, la manipulació i l'aprofitament de la vulnerabilitat n'és un dels motius més freqüents. Això no vol dir que els fem passar per una doble victimització, vol dir que com a societat ens hem de repensar i valorar què vol dir ser vulnerable, i quin ús en fan els poderosos. En el cas dels infants, com deia abans, és encara més pervers.

Crec que, a més a més, en tota aquesta qüestió hem d'afegir al debat la perspectiva de gènere, perquè en l'estudi diu que en el cas dels nens és un conegut amb autoritat, però en el cas de les nenes acostuma a ser un agressor de l'entorn familiar, i aquesta distinció penso que també diu molt d'aquesta perspectiva de gènere que hem d'afegir al debat. Això ens demostra que a més del patiment dels infants hi ha un greuge de gènere, com en quasi totes les desigualtats, i que, per tant, un cop més hem d'interpretar les dades amb perspectiva de gènere.

Una de les tasques que hem d'afrontar des de les institucions és desestigmatitzar. Com en la resta de casos d'abusos i violències, els tòpics tendeixen a relacionar situacions com les que ens ocupen amb la classe social. Ens cal fer molta conscienciació sobre aquesta qüestió per no alimentar els falsos mites.

L'altre dia, gràcies a la gestió de l'Intergrup de Població i drets sexuals i reproductius, en vam parlar, vam fer aquí unes jornades al Parlament, i vam parlar a bastament de la necessitat que existeixi l'educació sexual a les aules per mirar de prevenir i detectar els abusos i els maltractaments al més aviat possible.

I, finalment, com esmentava la diputada Beatriz Silva, ens cal també abordar el procés judicial amb una altra sensibilitat per mirar de protegir el màxim possible l'infant i no agreujar encara més el tractament de la denúncia, que prou danys ocasiona en si, i no fer-los passar per aquesta situació fins a quatre vegades.

Per aquest motiu, i comptant que el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies farà públic d'aquí uns dies el pla de govern i posarà llum sobre aquesta qüestió, hi donarem suport, com hem dit al principi de la intervenció: que retirem les esmenes i votem el text inicial.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara té la paraula per posicionar-se la diputada Laura Vílchez, del Grup de Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bé, avui tornem a parlar en aquesta comissió sobre abusos sexuals. La veritat és que sento vergonya que avui encara algú hagi de fer al Govern un llistat amb totes les resolucions aprovades en aquesta comissió a falta de les mocions a Ple per recordar-los el compromís que van adquirir amb aquesta cambra per donar solucions a una de les formes més dures de maltractament infantil. Sembla mentida que el Govern continuï fent-se el sord, o el mort, en un tema tan greu, i que encara no s'hagi decidit a abordar-lo.

Algunes de les resolucions que aquí es mencionen són del nostre grup, i tot i haver tingut *a priori* una actitud constructiva i propositiva per tal d'aportar noves idees i propostes per millorar aquests protocols existents i insuficients, l'únic que s'ha pogut evidenciar és que les dades que teníem encara les podem fer servir com a bones o inclús han empitjorat, i que, per tant, el Govern no es mou i no reacciona.

Deia la portaveu..., crec que de Junts per Catalunya: «És que falta formació en aquest sentit, personal sanitari.» Fa dos anys, aproximadament, que es va aprovar una resolució en aquesta mateixa comissió per donar formació al personal sanitari. I no es pot continuar amb els discursos de «s'ha de fer, s'ha d'intentar fer»; no: s'hauria d'estar fent ja –s'hauria d'estar fent ja–, perquè fa anys que aquí s'aproven resolucions amb les línies que el Govern hauria de seguir en aquesta matèria.

A la legislatura anterior, també, el meu grup va voler donar un pas endavant elevat a rang de llei tots aquests protocols, que s'ha evidenciat que són insuficients;

una llei que intentava abordar i posar solució a tots els tipus de maltractament infantil, i comprometre el Govern per llei. Malauradament, en aquell cas tots els partits que donaven suport al Govern van votar-hi en contra, i no van voler ni que es parlés –no van voler ni que es parlés– en el Parlament d'aquest tema, i van presentar-hi una esmena a la totalitat que va impedir que s'obris ponència per a una llei d'aquest tipus, que ara, un any després, hi ha alguna entitat que reclama.

Llavors van argumentar que ja s'estava treballant en aquest tema. Però com es demostra, avui tornem a debatre un cop més en aquesta comissió que van tornar a mentir. I malauradament, també, aquella vegada van poder comptar amb el suport del PSC i dels Comuns. Evidentment, aquesta legislatura nosaltres continuarem en aquesta línia, i, per tant, vull dir des d'aquí, comentar al Partit Socialista, que aquesta vegada donarem suport a les iniciatives, que per nosaltres aquesta en concret és bastant declarativa, però li demanem que, ja que reconeixen en aquesta mateixa proposta de resolució..., que el que aquí enumera són resolucions incompletes, que el Govern no aconsegueix ni sembla tenir previst que vulgui aconseguir, havent tingut temps per reaccionar –que també s'ha de dir, això. Siguin valents aquesta vegada i sumin-se amb Ciutadans en el nostre intent d'erradicar d'una vegada per totes aquesta xacra que ens entristeix i ens avergonyeix com a societat.

Tot i així, votarem a favor d'aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara té la paraula la diputada Yolanda López, del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Breve y rápido. Creo que se han presentado mociones, propuestas de resolución por todos los grupos. Nosotros en la legislatura pasada presentamos dos mociones mucho más completas que esta propuesta de resolución, y creo que es hora de que se pongan..., de que el Govern cumpla lo que se vota en el Parlament. Lo que no puede ser es estar votando propuestas de resolución, y otra vez, y otra vez y otra vez sobre lo mismo, y que el Govern, que es quien las tiene que desplegar, que el Govern, que es el que las tiene que poner en práctica, no lo haga.

No obstante, evidentemente, daremos apoyo a la moción, y seguiremos empujando para que la Administración haga su trabajo, para evitar, detectar y tratar todos los casos de maltrato y de abuso sexual infantil, tanto exigiendo un trabajo riguroso a los servicios de salud, como la UFAM, como la prevención necesaria vía educación sexual que hay que hacer en las escuelas, como con la actuación de profesionales de todo tipo –maestros, médicos, servicios sociales– con un papel esencial en la detección de los casos de malos tratos, evitando que el papel de la justicia sea revictimizador, como es ahora.

Queda mucho trabajo por hacer, así que, por favor, pónganlo ya, cumplan lo que se aprueba en el Parlament, dejemos de perder tiempo y empecemos a trabajar.

La presidenta

Gràcies, diputada. No sé si volen fer ús de la paraula o passem directament a votació. Sí? *(Pausa.)*

Votem tots els punts.

Vots a favor?

Doncs queda aprovada per unanimitat.

Us demano disculpes *(la presidenta riu)*, i espero que la propera vegada ho faci molt millor.

Gràcies, i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i un minut.